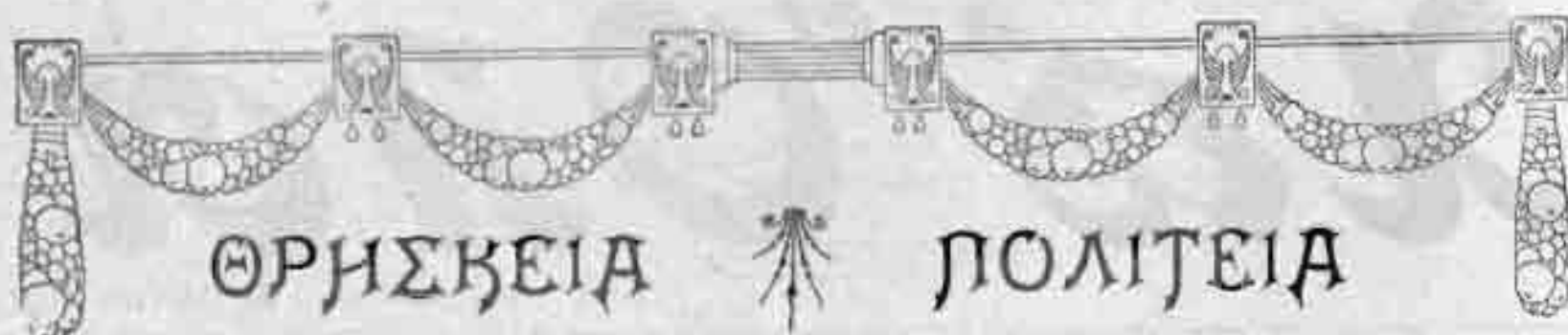

'Απ' Όλα

Το σήματόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

Η ΓΙΟΚΟΝΔΑ

Η ΔΙΑΚΟΝΙΑ

Εἰς τὴν ἰβηριανὴν περιοχὴν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς Κορινθίους, συνιστᾷ εἰς αὐτοὺς ἀγάπην, ἡμιονήν εἰς τὴν πίστιν καὶ ταπεινοσύνην ἐν τῇ διακονίᾳ τῆς Ἐκκλησίας ἀναφύου μάλιστα τὴν υἰαγένειαν Στεφάνου, ἧτις, καίτοι ἦτο «ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας», ἐν τούτοις ἐπέθεν ἐαυτὴν «εἰς διακονίαν τοῖς πιστοῖς», προτρέπων δὲ καὶ τοὺς λοιποὺς ὡς μιμηθῆσαι τὸ παράδειγμα καὶ υποτάσσονται «παντὶ τῷ συνεργῶντι καὶ κοπιῶντι».

Αἱ συμβουλαὶ αὗται τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἰβηρῶν πρέπει ν' ἀκουσθῶσιν ὑπερ' ὅτι σήμερον, διὰ οἱ μὲν δυσπαιδοῦσι πρὸς τὴν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους, οἱ δ' ἀπαθῶς καὶ ψυχρῶς ἔχουσιν.

Ἐν ἀκριβῶς ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τῆς χριστιανικῆς πολιτείας, ἐπὶ τὴν ὁποῖαν δύνανται νὰ βασισθῇ ἡ ὑπεροχὴ μὲν τῆς θρησκείας καὶ τῶν ἰδίων ἀφ' ἑνός, καὶ ἡ εὐδαιμονία πάντων ἀφ' ἑτέρου, εἶναι καὶ ὁ κεντρικὸς τοῦ κράτους, ἡ ὁποία απαιτεῖται νὰ καταβληθῇ. Καὶ διὰ τὴν ὑπερίσχυσιν τῶν μεγάλων ἀληθειῶν, ὡς καὶ διὰ τὴν ἐπικρατήσιν ρηθιζαμένου ἀληθείας, ἡ ἀπαιτούμενη διακονία εἶναι μικρὰ, βραχὺ καὶ ἐπίτονος. Ἄλλ' ὅσον ὀλίγοι καὶ ἂν εἶναι ταυτῆ, ὅσον ὀλίγοι καταβλητέα καὶ ἂν φαίνηται, εἶναι τὸ ἐλαφρότερον καὶ εὐχερότερον τῶν πραγμάτων, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀμορφῶν, ἀντιλαμβανόμενον τῶν ἀναγκῶν, ἀναλάβη ἐν κεντρικῶν τὸ ἀντίκρον εἰς ἕκαστον ἄτομον μέρος τῆς διακονίας. Πρέπει νὰ γνωρίσωμεν πάντες, ὅτι πρέπει συντηροῦμεν καὶ ὁμοφρονεῖν νὰ φέρωμεν ἐπὶ τῶν ἁμῶν ἡμῶν ἀσφαγῶς τὸν θάλλον τῆς ἔθνικης ἡμῶν ὑποστάσεως, οὐδαμῶς καταλείποντες τὴν θέσιν, ἧτις ἐτάχθη καὶ προώριται δι' ἡμᾶς, ἀλλὰ, ἵνα μὴ ἐπέλθῃ σύγχυσις, ἡ ὁποία εἶναι πάντως ἐπιβλαβὴς καὶ ἀδυνατή διὰ τὰς συνετείας, ποῦτι ἕκαστος ἐξ ἡμῶν νὰ μελετήσῃ καλῶς ἑαυτὸν καὶ τὰς δυνάμεις του, ν' ἀναμετρήσῃ καὶ σταθμίσῃ τὴν ἰσχύοντα προτοῦ ἐπιβλήθῃ εἰς τὴν διακονίαν, ἡ ὁποία τῷ ἐπιβάλλεται. Ἄς μίθωμεν καλῶς ὅτι πάντες ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεων τῶν εἶναι πολὺτοι βουλοῦνται, ὅτι ἕκαστος εἶναι καὶ μία δύναμις, ἀρκεῖ νὰ ἐβραδῆ εἰς τὴν θέσιν του καὶ τυχὴ τῆς ἀναλόγου ἀπορίας. Ἄς πισθῶμεν καλῶς περὶ αὐτοῦ καὶ ἄς μὴ ἀποφύγωμεν τὴν διακονίαν, ἡ ὁποία μᾶς ζητεῖται. Ὑπάρχουν πολλοί, οἱ ὁποῖοι φέρουσι διαφόρους προφύσεις τῆς ἀπομεινόμενης εἰς τὴν διακονίαν αὐτῆς: οἱ μὲν τὸν ἀποτροπισματῶν, οἱ δὲ τὸν κόρον, ἄλλοι τὴν μεινύτητα καὶ ἕτεροι τὴν ἀδυναμίαν. Αἱ δικαιολογίαι αὗται εἶναι βεβιασμένα, οἱ δὲ ταύτας προφρασιζόμενοι εἶναι ἕνοχοι εἰς ἑαυτοὺς καὶ τὸ ἔθνος. Διότι, ἂν αἱ σάφεις τῶν αὐτῶν ἐπικρατήσωσιν, ἡ ὑποστήριξις τῶν κινήσων συμφορῶν τῶν θά μείνῃ ἰσχυρῶν τῶν ἐπαγγελλομένων τοῖς φιλοπαίσι καὶ τοῖς ἔθνικῶς σωτήρας, μὴ τὴν καλὴν οὐρανὴν καὶ ἀκρίβειαν.

Δυστυχῶς ἡ πικρὰ πείρα μᾶς ἔχει διδάξαι διὰ τῶν δυστυχημάτων, τὰ ὁποῖα ὑπέστημεν, πόσον δεινὸν εἶναι νὰ καταλείπομεν εἰς ἀνθρώπους ἀναξίους τῆς θέσεως τῶν τὰς φροντίδας τῆς ἔθνικης διακονίας. Ἄλλὰ τὴν εὐθύνην τῆς τοιαύτης καταστάσεως οὐδεὶς ἄλλος ἔχει ἢ ἡμεῖς αὐτοί, οἱ ὁποῖοι, ἵνα κερδίσωμεν προσωρινὴν ἀναπαύσαν καὶ φαινομενικὴν ἡρεμίαν, καταστρέφωμεν τὸ μέλλον ἑνὸς ἔθνους, τὸ ὁποῖον ἔχει καλὴν εὐχάριον, καλὴν ὑψηλὸν περιορισμὸν νὰ ἐπιτελέσῃ.

Ἄς ἐνστερνισθῶμεν λοιπὸν τὴν ἀρχὴν ταύτην: ἄς πισθῶμεν διὰ βεβαιότητος ἐξ ἡμῶν ὅς ἄτομον ἔχει καὶ ἐν καθήκον νὰ ἐπιτελέσῃ, ὑπάρχει καὶ μία θέσις διακονίας ἔθνικης καὶ θρησκευτικῆς, ἧτις τὸν ἀναμένει. Οἱ καιροὶ εἶναι θειοὶ καὶ οἱ καιροὶ αὐτοὺς καταλείποντες τὰς θέσεις τῶν εἶναι οἱ μεγαλύτεροι πρὸς τὴν τῶν τιμιωτέρων κινήσεων: ἄς ἀναλάβωμεν λοιπὸν τὴν θέσιν μας, ἄς ἀργασθῶμεν, ἄς ἡμιμῶμεν ἐν αὐτῇ, ἂν θέλωμεν νὰ μὴ περιδοῦμεν αὐτὸν τὸν χαρακτηρισμὸν, ἂν θέλωμεν νὰ μὴ τιμῶμεν ὑπὸ τὰ ἐπιπτώματα τῆς ἀδιαφορίας μας.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ἡ παροῦσα ἑβδομάς — μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν γράφομεν — ὑπῆρξεν εὐτυχῶς μόνον διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῆς διαφορᾶς μεταξὺ Μαχμουτ Σαφὴτ πασᾶ καὶ Ναὶλ βέη: ὅσον διὰ τὰλλα ζητήματα, τὰ ὁποῖα παρέλαθεν ἐκκρεμῆ, δὲν εὐνοῦται νὰ καυγηθῇ ἐπὶ τὰ τὰ παραθέσει, ὀλιγώτερον περιπεπλεγμένα. Καὶ τὰ ζητήματα αὐτὰ εἶναι πολλὰ καὶ σοβαρά, πρὸ τῶν ὁποῖων ὁρμώσονται οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες.

Τὰ κατὰ τὴν διαφρονίαν τῶν ὑπουργῶν τῶν Στρατιωτικῶν καὶ Ἐκονομικῶν ἔχουσιν ὅς ἐξής: Κατὰ τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον τοῦ Σαφὴτ πασᾶ ἀπεφασίσθη ὁ σχηματισμὸς ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν δύο διαφρονῶντων ὑπουργῶν, τοῦ Μ. Βεζύρου καὶ τοῦ ἀντιπροέδρου τοῦ γενικοῦ ἐπιτελείου Μαχμουτ πασᾶ, μὲ τὸν σκοπὸν ἕως ἐξουρῆς Ἐπαφῶς συνεννοήσεως. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη, συνεληθεῖσα τὴν Τρίτην, συνεδίασε τὰ πράγματα δι' ἀμοιβαίων ἀποχωρήσεων. Καίτοι ὅμως τὸ ζήτημα τοῦτο ἐλύθη, ἐν τούτοις τὸ μέγα ζήτημα τῆς ὑπουργικῆς ἢ μὲν τῶν τῆς κομματικῆς κρίσεως δὲν ἔκαμεν οὐτε βήμα πρὸς τὴν λύσιν του. Πολλὰ λέγονται περὶ διαφορῶν, περὶ ρηξῶν καὶ ἀντιπράξεων εἰς τὸ ἐνωτικὸν κόμμα, ἀναμένεται δ' ἀναγκαστικῶς τὸ νεοτουρκικὸν πνεῦρον — τοῦ ὁποῖου ἀνεβλήθη μίαν ἔτι φορὰν ἡ συγκρότησις — ἵνα κατανοηθῇ ἐπὶ τέλους ποῦς θὰ εἶναι ὁ προσανατολισμὸς τῆς πολιτικῆς μας καὶ ποῖαι ἰδέαι θὰ ἐπικρατήσωσι: τῶν ἀμῶν σιδηροδρόμων ἢ τῶν μετριοπαθῶν φιλελευθέρων.

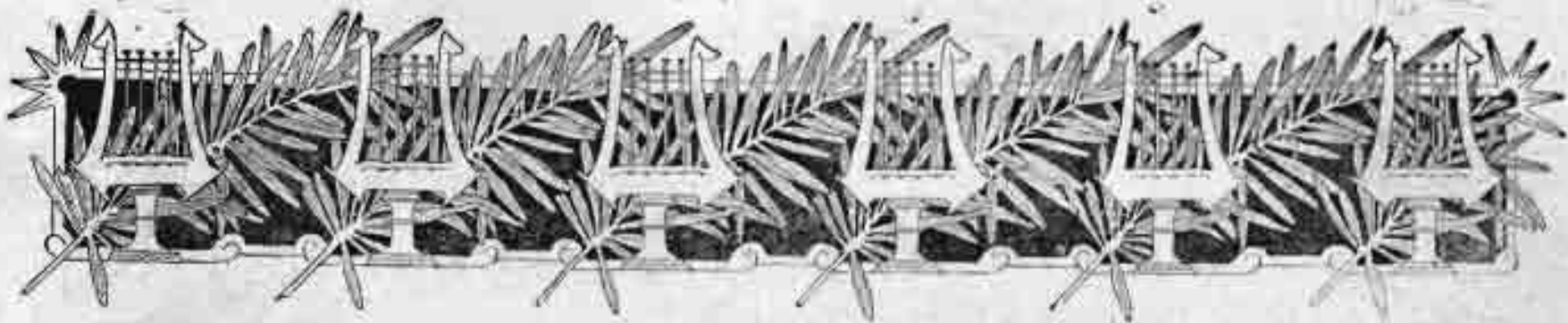
Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Σαφὴτ βέη: καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἐργάζονται ὅπως συντάξωσι τὸν ὀργανικὸν κανονισμὸν τοῦ κόμματός τινος. Λέγεται ἐπὶ βέβαιον τοῦ προγράμματος αὐτῶν θὰ εἶναι ἡ πραγματικὴ ἰσότης καὶ ἡ εὐρεία συμμετοχῆ τῶν ἔθνοτήτων εἰς τὴν διοίκησιν τῆς χώρας. Εἰς τὰς ἰδέαις ταύτας κατέληξαν μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶν ἀντιθέτων ἀρχῶν.

Ἐξ Ὑβερνίας ἀγγέλλονται μάχη. Οἱ ἐπαναστάται συγκροτηθέντες ἐπιπέθησαν κατὰ τῆς πόλεως Ἐργας καὶ γηγενισθήσαν ἐπὶ τριήμερον ἐν τῷ κατέλειπον τὸ πεδῖον ἐν μέσῳ ἀπολειπῶν. Καὶ τὰ ἐν Κορυζοῦν δὲν εἶναι καθησυχαστικά. Ἐκ τῶν νομῶν Βάν, Βιτλὴ καὶ Διαρδὸς ἀγγέλλονται συμπλοκαὶ καὶ λεηλοῖαι. Ἡ Κυβέρνησις, πρὸ τῆς τοιαύτης καταστάσεως εὐρηθείσα, ἀπέστειλεν ἐντόνους διαταγὰς πρὸς τοὺς νομάρχας τῶν μερῶν ἐκείνων, ὅπως προῦσιν εἰς ἀποπαισισμόν τοῦ Κορυζοῦ πληθυσμοῦ: νεώτερα ὅμως ἐκείθεν τηλεγραφήματα ἀναφέρουσι ὅτι οἱ Κορδοὶ ἐξοπλίζονται ἐσπευσμένως.

Ἐκ Μακεδονίας ἀγγέλλεται νέος ὀργανισμὸς τῶν Βουλγαρικῶν συμμορῶν, πικρὰ δὲ κατορθώματα, συγκρούσεις καὶ συλλήψεις ἐξημνησθήσαν κατ' αὐτὰς. Ὡς ἐκ τῶν γεγονότων τούτων ἀφ' ἑνός καὶ τῶν ἄλλων ἐκφορῶν μεταξὺ Τουρκίας καὶ Βουλγαρίας ζητημάτων αἱ μεταξὺ τῶν δύο τούτων κρατῶν σχέσεις ἐντείνονται. Αἱ Βουλγαρικαὶ ἐφημερίδες καταφέρουσι κατὰ τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως, διότι φέρει ἀναβολὰς εἰς τὰς ὑπερχεῖσας διαφορὰς. Αὗται συνοψίζονται: εἰς παράτασιν τῶν ἐμπορικῶν διαπραγματεύσεων, ἀρνήσιν τῆς Πόλεως διὰ τὴν ἵσχυσιν τῶν σιδηροδρόμων πρὸς τὸ Κομμένοδον, ἀπαίτησιν τῆς Τουρκίας ὅπως ἀπομακρυνθῇ ὁ ἀρχιμασφῆς τῆς Βουλγαρίας καὶ ὅπως οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ καθήκοντες λύσιν τὰ ζητήματα τῆς κληρονομίας τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ Μουσουλμάνων, ἔφ' ἣ Βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως ζητεῖ τὴν ἐκδίκασιν τῶν τοιαύτων ἐπιθέσεων εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια.

Τὰς μετὰ τῆς Ἑλλάδος σχέσεις προσφύεται νὰ ψυχρᾶνῃ ἐπὶ πλέον τὸ κατ' αὐτὰς εἰς τὴν ἡμερησίαν διατάξιν τῶν πάλιν Κρητικῶν. Αἱ Δυνάμεις διὰ τῶν ἐνταῦθα πρεσβευτῶν τῶν ἀπήντησαν εἰς τὴν τερικτικὴν διακαίωσιν, ἐξηλοῦντες ὅτι εἶναι διακελευμέναι νὰ δεχθῶσι πιστηρᾶν παρότασιν τοῦ σημερινοῦ καθεστώτος, συμπερᾶν κατάλυσιν τῆς ἀρμοστικῆς καὶ ἀναγνώρισιν, ὡς κυβερνήσαντος σώματος, τῆς Κρητικῆς Συντακτικῆς. Ἐπὶ τούτοις ὁ ἐν Κρήτῃ ἀναδρασμὸς ὀξύνεται.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Όχι μόνον μάντις κικών υπό την άγροίαν επίδρασιν βαρέος όνελρον εύρισκόμενος ήδύνατο να προσείπη, ίδου ότι σήμερα λαμβάνει όσα και σάρκα. Και δέν είναι πλέον λόγοι άβέβαιοι και άμφοτεροβαρείς όσα άκούομεν' πυκνά επίλληλα τηλεγραφήματα εκ Γαλλίας μάς άγγέλλουσι τάς μανιώδεις και έξάλλους ρήξεις, εις τάς όποιás προσέβη ό λαός, ό ύποφέρων και βιασινιζόμενος εκ της ύπερτιμήσεως των κυριότερων στοιχείων τού βίου. Και τά τηλεγραφήματα φθίνουσι επίλληλα, φρικιαστικά και οργώδη, δια τάς έξεικονιζόμενας δια των γραμμών των σκηνάς, αί όποιαι άποτελοΰσι μίαν κηλίδα δια τον σύγχρονον πολιτισμόν, μίαν άναδρομήν δυσαντίληπτον κατά τον αιώνα αυτόν της άκαθάρτου προόδου.

Έδω μέν αί έργατικά άμοσπονδία μεταβάλλονται εις επαναστατικάς συμμορίας, περαιτέρω οι έργατα άπειλοΰσι γενικήν άπεργίαν. Αί γυναίκες μετά των άνδρων προβαίνουσι εις θορυβώδεις διαμαρτυρίας, διαρπαζουσι τά καταστήματα, δέν δειλιώσι πρό των σφαγών και δέν άρνοΰνται να πυροβολήσωσι κατά του στρατού, τον όποιον ή Κυβέρνησις, μη δυναμένη να έξέρη κανέν φάρμακον δια την κατάσταση, έξαποστέλλει δια να καταπνίξη την στάσιν.

Αυτά συμβαίνουσι τάς ήμέρας αυτάς εν Γαλλία, καίτοι δε ή καθ' ήμάς Ανατολή δέν έγνωρίσεν άκόμη τάς εκ των τοιούτων στάσεων συγκινήσεις, εν τούτοις δέν έπεται εκ τούτου, ότι δέν έχει και αυτή προσβληθή από το βαρύν και δυσφόρητον νόσημα της ύπερτιμήσεως των θρών του βίου' μόνον δε, χάρις εις την θαυμαστήν του χαρακτήρος μας άνεπιχώτητα, δέν έχομεν και ήμείς έδω ν' άρσιμήσωμεν τοιαύτας άγρίας σκηνάς και αίμοσταγή γεγονότα.

Άλλ' αν δέν είδομεν άκόμη τον λείον μετ να άρύηται, δέν πρέπει να νομίζομεν ότι επί πολύν θα εύρισκόμεθα πρό τοιαύτης άνεπιχώτητος. Όταν το κακόν πλεονάση, ό χαρακτήρ και ή φρόνησις ύποχωροΰσι και τότε τα γεγονότα έπέρχονται οργών και μοιραίως.

Έφ' όσον όμως υπάρχει καιρός ψυχραίμου και άνεπιηρείτου σκέψους, άς μη λείψωμεν να μελετήσωμεν το προβαλλόμενον ζήτημα, το όποιον είναι το σπουδαιότερον όλων, διότι εν τή εύρύτητι του περιλαμβάνει όλα τά στρώματα και όλας τάς τάξεις, κλονίζει τάς βίσεις της ζωής και καθιστά την επύριον εν άπείσιον έρωτηματικόν, όπισθεν του όποιου κίχιστα κρύπτεται ή στέρησις, ή ένδεια, ή θάνατος,

Άν μελετήση τις τά αίτήματα όλων όλων, οι όποιοι έρηξαν την κραυγήν κατά της διηνεκούς αυτής άνευρίσεως των τροφίμων, θα ίδη ότι όλα τά ζητούσι από την Κυβέρνησιν, παρά της όποιás άναμένουσι μέτρα γενναία, νόμους άσπληρούς και προστατευτικούς των πιοχήτερον του λαού τάξεων.

Δέν νομίζομεν ότι ή Κυβέρνησις οϊουδήποτε κράτους είναι άνίσχυρος να επιφέρη βελτίωσιν εις την κατάστασην, αλλά ή θεραπεία, την όποιαν θα έξασπήτη, θα είναι ή, κατά την γνώσιν των ιατρών, συμπτωματική θεραπεία καινομένη, από της όποιás δέν δύναται τις ν' άναμένη την ριζικήν του κακού έξβολήν. Πρέπει, αντί να επαναστατώμεν και να κοΰσωμεν τάς βίβλας των άνίσχυρων άπέναγχι της νόσου μας, ήμαίς μόνον να μελετήσωμεν τάς πρώτας άφορμάς της παρατηρησικμένης ταύτης δυσφορήτου καταστάσεως.

Αποδίδουσι πολλή ταύτην εις κοινά τεχνίασματα όρισμένων ατόμων, εις άβλητηρίαν της Κυβερνήσεως και εις έναχον άνοχήν των καταστρατηγησάντων των διατάξεών της. Δύναται να είναι καίτι έξ όλων αυτών ή και όλα ταύτα, εν τούτοις μαζί με αυτά ύπάρχει και ή μεγαλειότης, ή άδηλος, αλλά βεβία αίτία του κακού, την όποιαν ήμαίς οι ίδιοι έδημιουργήσαμεν ή τουλάχιστον άνεχώμεθα. Η αίτία αυτή είναι ό έκτροχιασμός, τον όποιον ύπέστημεν εν τη ζωή, ή όσημέραι αιδενομένη παρηγορία των άλλων νόμων του βίου, ή κραιπή μας από τά ασφαλούς πλουτοφόρα επιτηδεύματα, ή έγκληματική πολιτεία, ή έξασθήνησις των σωματικών και πνευματικών μας δυνάμεων, ή απομάκρυνσις από τάς άγροΰς, ή ύποταγή μας εις νόμους, τους όποιους στηρίζει μόνον μία σαθρά και κομική μεταξύ μας συνθήκη. Ένι λόγω αίτία της παρατηρουμένης δυστυχίας είναι ή σημαλάωγη, την όποιαν διασυνίζομεν.

Άν μελετήσωμεν όλίγον τά ιστορικά δεδομένα, θα ίδωμεν, δε, κατά τους αιώνας, καθ' ου; ό άνθρωπος ένέασεν εις την άγωγήν, την όποιαν τω επιβάλλει ή φύσις και ή όρθός λόγος, και' αυτός και μόνον ύπήρξεν εύτυχής, έστερείτο δε τόπον της άντυχίας, όσον και περισσότερον άπεμακρύνετο της όδοϋ, την όποιαν ώφειλε ν' ακολουθήση.

Πρός θεράπειαν του κακού τούτου ύπάσχει αληθώς άνάγκη μάς επαναστατώσεως, όχι όμως όμοίως προς εκείνην, ή όποία τώρα γίνεται εις την Γαλλίαν' άλλη επανάστασις χραιζεται. Έπαναστασις κατά του ψεύδους, κατά της πολυτελείας, κατά της ψευδοπροόδου, μία επανάστασις, ή όποία ν' άρχίση από τάς σχολάς, να καταλάβη τάς οικίας, να περιλώση τους λαούς, να περιλώση τους δούλους, μία επανάστασις μ' έν όπλον: την αλήθειαν, και μ' έν σύμβολον: την επάνοδον εις την ζωήν την άμελή των πρώτων αιώνων, κατά τους όποιους ό άνθρωπος ήτο μία εύγενής δύναμις και όχι, ως σήμερα, περίκομος αδυναμία.

Τ' ΑΠΘΔΗΜΗΤΙΚΑ

Ένώ βλειψαν από το Πέραν κατά τον μήνα αυτόν οι γνωστοί τύποι, τους όποιους καίτε Κωνσταντινουπολίτης συνιγνιή πατικώς, άλλοι νέοι τύποι ένεφανίσθησαν και παρελαίνουσι κάθε Κυριακήν, άνά εις, άγνωστοι σχεδόν εις τον άλλον κόσμον της πόλεός μας. Είναι τ' αποδημητικά πτηνά της κοινωνίας μας, είναι οι διδάσκαλοι, τους όποιους μία συνήθεια ή μία άνάγκη συγκεντρώνει όλους εις την πρωτεύουσαν τον μήνα αυτόν δια να τους έξαποστείλη τον επόμενον εις όλα τά σημεία του όρίζοντος. Είς τ' άπαθή χαρακτηριστικό του προσώπου των βλέπω μίαν λήμψιν και μέσα από την άκομην και κλασικήν προσοειάν των διαβλέπω μίαν καρδίαν μίστυρος. Άς φάινονται άπαθείς και ηνυροί, άς φάινονται σατισμένοι, καθαίνουσι ή, τι ένα ψήρι όταν χείση το νερό του' μέσα όμως εις την έπαρχίαν μεταβάλλονται, οι πλείστοι τοίλίγιστον, εις αληθείς αγωνιστάς, εις πραγματικούς σκαπανείς της προόδου και της αναγεννήσεός μας, οι όποιοι τόσον μάλλον είναι άξίεκαινοι, όσον δοΰσι χροίς πάταγον, χροίς ρεκαίμεν και έτελοΰσιν άθροσύβως το έργον των. Άς τους εχηθώμεν δια το καλόν της νεολαίας μας κοποφόρον δοΰσιν και κατά το έτος, το όποιον μετ' όλόνον άρχίζει.

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ

Παρήλθε και αυτή και έλησιμανήθη ως όλαί αι άλλαι, αυτή, ή όποία άλλοτε ήτο μία ήμέρα έξαιρετική, μία ήμέρα επιβεβλημένης χαράς και προσποιημένης πανηγύρεως: ή 19η Αύγουστου. Ότε επί του θρόνου της Τουρκίας έβασιλευσεν εις τίσαντος, ό όποιος ποδός δυστυχίαν της άνήλθε τον θρόνον την ήμέραν αυτήν, όλη ή κοινωνία της Τουρκίας ύπεχρεώτο, κατόπιν όρισμένων και σαφών διαταγών, να έορτάση, να πανηγυρίση... να χροΰ. Αί έφημερίδες, ύπέκουναι εις την μακαρία τή λήξει λογοχρησίαν, ήτοιμαζον άουσιμένα και στεροσάτυπα άρθρα, εις τό' όποία άπεισοίως επανελαμβάνοντο οι τίτλοι: γοληνότατος, ένδοξότατος, κρατιαότατος, φιλόλαος, λαοφιλής, λαοπόβλητος, φιλόμουσις, φιλόάνθρωπος, εισπλαγγνικός και όσα άλλα έπίθετα ήδύνατο ν' άντληθώσιν από τά λεξικά του ψεύδους και της καταναγκαστικής καλακίας: αλλά ό τίσαντος κατέπεσε και σήμερα ή ήμέρα της πτώσεός του ως ήμέρα χαράς και πανηγύρεως, ως άπαρχή της ποθητής Ισοτήτος και έλευθερίας έορτάζεται.

Πώς παρέρχονται οι ψευδεις δόξαι! Πώς σβύνουν οι προσποιημένα λαμπρότητες!...

Ο ΠΕΡΙΠΛΑΝΘΜΕΝΟΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑΙ

Η ΧΟΛΕΡΑ

Προφυλακτικά μέτρα.

Πραγματευθέντες ἐν τῇ προηγουμένῃ ἡμῶν ἀρθρῷ περὶ τῆς νοσογόνου αἰτίας τῆς χολέρας, τῆς μεταδοτικότητός της καὶ τῆς θεραπείας αὐτῆς, ἐρχόμεθα ἄρτι νὰ ὑποδείξωμεν τὰ προφυλακτικά μέτρα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ λάβῃ τις ἐν καιρῷ τῆς ἐπαράτου ταύτης ἐπιδημίας.

Τὰ προφυλακτικά τῆς χολέρας μέτρα δύναται τις νὰ ὑποδιαιρέσῃ εἰς πέντε κατηγορίας: 1) μέτρα τοπικά, δηλονότι τὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ληφθῶσι διὰ τοὺς προσεληθέντας ἤδη τόπους· 2) μέτρα ληπτέα ὑπὸ τῶν γειτνιαζόντων τόπων· 3) μέτρα ληπτέα ὑπὸ τῶν ὁμόρων κρατῶν· 4) μέτρα ληπτέα εἰς τὰς χώρας τῆς Εὐρώπης· 5) μέτρα ληπτέα εἰς τὰς νοσογόνους ἐστίαις.

Μέτρα τοπικά.

Ὅσοι μέχρι τοῦδε ἔγραψαν περὶ τῶν προφυλακτικῶν ταύτων μέτρων, ἠκολούθησαν ἅπαντες τὸ σύστημα τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου: Μὴ φάτε, μὴ πίστετε, μὴ πράξετε αὐτό, μὴ πράξετε ἐκεῖνο. Ἡμεῖς τούναντιον θὰ δώσωμεν τὸν λόγον ἔλαυν ταύτων τῶν μέτρων, διότι ἐκ πείρας γνωρίζομεν ὅτι ὅταν τις γνωρίζῃ τὸν λόγον, ἔστω καὶ ἂν οὗτος δὲν εἴναι πολὺ ἰσχυρὸς, ἐφαρμύζει τὸ μέτρον.

Ἐν πρώτοις οἱ ἰατροὶ συνιστοῦσι μερικὰ μέτρα δευτερευόντα, διότι εἰς τὴν χολέραν ἐπιδρᾷ πολὺ ὁ φόβος καὶ ὅταν τις γνωρίζῃ ὅτι ἔλαβε τὰ ὑπὸ τῆς ὑγεινῆς δοριζόμενα προφυλακτικά μέτρα, ἀποκτᾷ θάρρος ἐναντι τῆς νόσου. Δεύτερον μᾶς ἀπαγορεύουσι νὰ τρώωμεν καρπούς, καὶ μάλιστα ἀώρους καὶ λαχανικά ἀβραστα. Ὁ λόγος εἶναι ὅτι αἱ ὀπώραὶ προκαλοῦσι διαρροίας, αἵτινες εἶναι ἐπικίνδυναι ἐν καιρῷ τῆς ἐπιδημίας, οὐ μόνον διότι καὶ αὕτη ἐμφανίζεται ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς ἀπλουστέρως διαρροίας, ἀλλὰ καὶ διότι αὗται ἐκασθενοῦσι τὸν ὀργανισμόν καὶ ἐρεθίζουσι τὴν βλεννογόνον τοῦ στομάχου μεμβράνην καὶ προετοιμάζουσι οὕτως ἕκαστος πρόσφορον εἰς τὴν νόσον. Τὰ λαχανικά, καὶ μάλιστα τὰ ἀβραστα, εἶναι ἐπιφοδὰ, διότι ἡ ἐπιφάνεια αὐτῶν δυνατόν νὰ ἔχῃ χολερικά σπέρματα, ἐναποθεθέντα ἐπ' αὐτῆς ὑπὸ τῶν πρὸς λύπανσιν χρησιμοποιουμένων κοπράνων, εἶνε ὅμως ἀνοησία νὰ νομίζωμεν ὅτι καὶ ἐσωτερικῶς διεσπόμενοι τὰ νοσογόνα σπέρματα.

Ὁμοίως ὑπὸ τὸ αὐτὸ τῆς ἐπιδημίας ἐπιδράσεως πνεύμα συνιστᾶται ἢ κατὰ τὸ δυνατόν ἀποφυγὴ τοῦ ὕδατος, καὶ μάλιστα τοῦ ψυχροῦ, ὡς καὶ τῶν παγωτῶν, διότι πάντα δυνατόν νὰ προκαλέσωσι στομαχικὰς φλογώσεις καὶ συνιστῶσι ζετάνάπαιεν τὴν διατήρησιν τοῦ σώματος ἐν θερμῇ πάντοτε καταστάσει, διὰ μαλλίνων φορεμάτων καὶ φανελλῶν.

Ζήτημα ὑψίστης σπουδαιότητος εἶναι ἡ ἐκλογή τοῦ ὕδατος. Ἐν ἐλλείψει πηγαίου ὕδατος ἐξοχικῆς πηγῆς, προτιμᾶτε τὰ μεταλλικά ὕδατα καὶ ἀποφεύγετε τὰ ὕδατα τῶν φρεάτων καὶ ποταμῶν. Αἱ πτωχαὶ τάξεις δύναται νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ ἐβρασμένον ὕδωρ. Ἡ τοῦ ὕδατος αὕτη φροντίς δέον νὰ συστηθῇ καὶ εἰς τοὺς ἀρτοποιούς.

Τὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ λάβῃ πᾶσα οἰκογένεια, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὑπάρχει χολεροδότητος, εἶναι:

Τακτικώτατον ζήτημα τῶν παραθύρων τοῦ δωματίου τοῦ ἀσθενοῦς. Νὰ καλύπτεται ἢ κλίνη αὐτοῦ διὰ χάρτου ἐμπεσοισμένου δι' ὑγροποίησης πρὸς πρόληψιν τῆς μόλυνσεως τῆς ἀτμοσφαιρῆς καὶ ἡ καθύπευκτος τοῦ χάρτου τούτου. Ἡ πλύσις τῶν ἀποκρίων διὰ διαλύσεως 10 γραμμ. θειικοῦ χαλκοῦ (γαλαζόπετρας) ἐντὸς 1 λίτρας ὕδατος. Ἡ παράληψις τοῦ ἐμέτου καὶ τῶν κοπράνων ἐντὸς δευτέρων περιεχόντων τὴν αὐτὴν διάλυσιν. Ἡ κατάδυσις τῶν ἀσπυρορροῦχων καὶ ὀφθαλμῶν τοῦ ἀσθενοῦς ἐντὸς διαλύσεως χλωριούχου ἀσβεστίου (τζαβέλλας) καὶ ἡ μάσχευσις αὐτῶν ἐντὸς βράζοντος ὕδατος πρὸ τῆς πλύσεως. Ἡ κάπνισις δι' ἀτμοῦ καιομένου θείου τῶν ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ ἀσθενοῦς διαφόρων ἀντικειμένων καὶ ἡ ἀποτέφρωσις αὐτῶν ἂν εἴναι πολὺ λερωμένα. Ἡ πλύσις τοῦ δαπέδου διὰ διαλύσεως θειικοῦ χαλκοῦ. Ἡ ἐναποθήκευσις τῶν σκουπιδιῶν τῆς οἰκίας καὶ τοῦ μαγειρίου ἐντὸς κλωθῶν καλῶς ἐσκεπασμένων καὶ ὁ συνεχὴς αὐτῶν ραντισμὸς διὰ διαλύσεως θειικοῦ χαλκοῦ.

Καθήκοντα Δημαρχίας.

Ἡ Δημαρχία εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ μέτρα οὐδὲν ἐνεργὸν μέρος λαμβάνει, ἐκτὸς τοῦ ὅτι δεῖται νὰ παρέχῃ εἰς τὸν ἐπιδημῶν τὰ προαναφερθέντα χημικὰ προϊόντα καὶ νὰ ἐπιβλέπῃ τὰ ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν λαμβανόμενα μέτρα. Τὰ καθήκοντα αὐτῆς εἶναι: Ἡ καθαρότης, εἰς τὸν ἐπακρον βαθμῶν, τῶν ὁδῶν. Ἡ ἐπίσκεψις τῶν μολυσμένων οἰκιῶν καὶ ἡ λήψις ὅλων τῶν ὑπὸ τῆς ἀνάγκῃς ἐπιβαλλομένων μέτρων. Ἡ ἀπαγόρευσις τῶν παζαρίων καὶ πύσης εἰς γένει συναθροίσεως. Ἡ αὐστηρὰ ἐπίβλεψις τῶν ζυθοδοχείων καὶ ἡ ἀπαγόρευσις τῆς ἐνοικίσεως εἰς ξένους δωματίων κατεχομένων προηγουμένως ὑπὸ χολεροδότητων. Ἡ ἐπίβλεψις τῶν δημοσίων οὐρητηρίων. Ἡ διοργάνωσις φορητῶν κλιβάνων πρὸς ἀπολύμανσιν. Ἡ ἐκκένωσις τῶν μᾶλλον προσβεβλημένων συνοικιῶν καὶ ἡ μεταφορὰ τῶν κατοίκων μακρὰν τῆς πόλεως. Τὰ σπουδαιότερα δὲ τῶν καθηκόντων τῆς Δημαρχίας εἶναι τὰ ἐπόμενα δύο:

α') Ἡ περίθαλψις τῶν ἀσθενῶν ἐντὸς τῶν νοσοκομείων, ἐν οἷς νὰ ὀρισθῶσιν ἰδιαίτεροι αἰθεύσαι διὰ τοὺς χολεροδότητους.

β') Ὁ ἐνταφιασμὸς τῶν νεκρῶν. Ἐπειδὴ

οἱ νεκροὶ μεταδίδουσι τὸ μόλυσμα, ὁ ἐνταφιασμὸς αὐτῶν πρέπει νὰ γίνεται μετὰ φροντίδος.

Μέτρα ληπτέα

ὑπὸ τῶν γειτνιαζόντων τόπων.

Μόλις ἡ χολέρα ἐκτραγῇ εἰς τινα πόλιν, ἔλαει αἱ πλησίον κείμεναι πόλεις δεῖται νὰ παύσωσι πᾶσαν πρὸς αὐτὴν ἐπικοινωνίαν. Εἰς τοῦτο δεῖται νὰ ἐπιστήσῃ ἡ κυβέρνησις τὴν προσοχὴν τῆς, παύουσα ἀμέσως πᾶν μέσον συγκοινωνίας μετὰ τῆς προσβεβλημένης πόλεως. Τὸ μέτρον τοῦτο ὡς ἐκ τῶν συνεπειῶν του, τῶν ἀναφαινομένων εἰς τὸ ἐμπόριον, ἐκρίθη ἀδικον ὑπὸ πολλῶν. Ἀλλὰ μήπως, ἐν καιρῷ πολέμου, ἐν καιρῷ πολιορκίας, δὲν ἀπομονοῦνται αἱ πόλεις καὶ δὲν υποβάλλονται εἰς στερήσεις καὶ ζήτημα ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ ὑπερτέρας; Ἡ μήπως δὲν εἶναι δίκαιον, δὲν εἶναι φιάνθρωπον νὰ λάβῃ τις μέτρα ἔστω καὶ ὀλίγα, σκληρὰ, χάριν τῆς σωτηρίας τῆς ζωῆς τοσοῦτων χιλιάδων ὑπάρξεων; Ν. Σ.

Η ΓΙΟΚΟΝΔΑ

Τὴν παρελθούσαν Τρίτην τὸ Παρίσι ἀνεπατιοῦθη μίᾳ εἰδησίᾳ σχεδὸν φαντασιώδεις, τελείως ἀπίστευτος, ἐκκολοφόρησεν: Ἡ Γιοκόνδα, τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Λεονάρδου Δα Βίντσι, εἶχεν ἐξυφανισθῆ ἀπὸ τὸ Λούβρον, χωρὶς μέχρι τοῦδε νὰ γνωσθῆ ποῦτος ἦτο ὁ θρασὺς κλέπτης τῆς πολυτίμου εἰκόνης.

Ἡ εἰκὼν κρίνεται ἀμνηστικῶς ἀξίας καὶ ἐπιδὴ αὕτη ὡς ἐκ τούτου οὐδαμοῦ δύναται νὰ ποιηθῆ, τὴν κλοπὴν περιβάλλει τὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖον περιβάλλει καὶ τὴν γένεσιν τῆς. Αἰεὶ, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ εἰκὼν—μήπως ἢ ἐκτοσπονημένη πρὸς εἰς πλείους—ἀνήκει εἰς τὸν Λεονάρδον Δα Βίντσι καὶ οὐ παριστᾷ τὴν γυναῖκα τοῦ Francesco del Giocondo, Mona Lisa, σὺν ἄλλοις γνωρίζομεν. Ὁ διάσημος ζωγράφος, κληθεὶς ν' ἀπαθανάτισῃ τῆς ἐκπαύλου καλλιγῆς τῆς Mona Lisa, εἰργάσθη ἐκί τέσσαρα ἔτη καὶ κατοῦθησε ν' ἀποδώσῃ τὸ ἀνεπίσημόν της μεδίσματα καὶ τὸ αἰνεματώδες βλέμμα. Ἡ Γιοκόνδα εἶναι τὸ ὀμορφότερον ἔργον τοῦ Λεονάρδου.

Εἰς αὐτὸ ἔθεσεν ὅλην τὴν ἐμπνευσίν του, διότι εἶχεν ἀγαπήσῃ τὴν Mona Lisa.

Τὸ ἔργον εἶχε πωληθῆ εἰς τὸν Φραγκίσκον Α' τῆς Γαλλίας ἀντὶ 45.000 φοιζόνων, σὺν δ' αὐτὸ καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ἀριστοτεχνιῶν τοῦ Da Vinci ἐκ τῶν ὀβίδων τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ, ἦτο περσομένον νὰ χαθῆ μυστηριωδῶς σήμερον. Πολλὰ περιοδικὰ γαλλικὰ προσηύρασαν ἀμοιβὰς δι' ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ ἠδύνατο νὰ κέρῃ τὸ ἔργον.

Εἰς τὴν πρώτην σελίδα μας δημοσιεύομεν ἀντίγραφον τοῦ κλαπένας ἀριστοτεχνιῶν.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΣΚΗΝΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΑΙ ΑΝΟΗΧΙΑΙ ΤΟΥ ΠΛΗΘΟΥΣ

Προχθές συνήτησα εις μίαν στενήν ὁδόν δύο γνωστούς μου νέους, οἱ ὅποιοι, μὴ ἔχοντες ἄλλας σοβαρωτέρας ἀσχολίας, ἐσχέποντο πῶς νὰ διέλθουν διασκεδαστικώτερον τὸν καιρὸν τῶν. Ἰσπαντο πρὸ μιάς οἰκίας καὶ ἔβλεπον διαρκῶς τὸν ἐξώστην τοῦ τρίτου πατώματος. Εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτῶν ἀποστασιν δύο-τρεις ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ ἔβλεπον ἐπίσης τὸν ἐξώστην. Ἀκουσίως ἔρρημα κ' ἐγὼ βλέμμα. Τίποτε τὸ περιεργόν! Εἰς ἄδειος ἐξώστης συνήθης ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι. Τί ἔβλεπον λοιπὸν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; Οἱ δύο νέοι παρεκολούθησαν τὸ βλέμμα μου καὶ μάλις συνεκράτησαν τὰ γέλια τῶν.

- Μὰ τί βλέπετε; ἠρώτησα πλησιάζων αὐτούς.
- Βλέπε μόνον καὶ μὴ ὀμιλῆς ἑλληνικά, μοι ἀπήντησεν εἰς ἕξ αὐτῶν γερμανιστῆ.
- Διατί;
- Λιότι θέλομεν νὰ καίωμεν μὴ φέρσα τῆς παλαιᾶς μας οἰκοκυρίας, ἢ ὅποια εἶνε ἡ πλέον ἐλευνὴ οἰκοκυρία τοῦ κόσμου.
- Δὲν βαρυνέσθε.
- Ἐ, εἰ, ἐνόησα, σὺ θὰ μὰς τὰ χαλάσης. Σὺ δὲν εἶσαι, ὡς φαίνεται, γὰ φάρσας. Πήγαυε καλύτερα ἐκεῖ πέρα εἰς τὸ ἀντικρινὸν πεζοδρόμιον καὶ βλέπε. Σὲ βεβαίῳ ἂν θὰ μείνης ἐκχαρτημένος.

Εἶδα τὸ ἡρολόγιόν μου. Ἦτο 7 1/2, δηλαδή ὑπῆρχεν ἀκόμη διαθέσιμος καιρὸς. Ἐστάθην εἰς τὸ ἀντικρινὸν πεζοδρόμιον καὶ ἠγόρευσα μίαν ἐφημερίδα ἀπὸ τὸν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διερχόμενον ἐφημεριδοπωλῆν, ὁ ὅποιος, ἂν οὐ διεκάλησε τὰ φύλλα καὶ τὸ περιεχόμενον τῶν, ἐστάθη νὰ ἴδῃ καὶ αὐτός. Ἀφῆνος οἱ δύο νέοι ἤρχισαν νὰ ἐξαγοῶν ἐπιφωνήματα ἐκκληξέως, βλέποντες πρὸς τὸν ἐξώστην: - Ὁ, ὦ, μὰ, μὰ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήρχοντο δύο-τρεις ἐργάται. Ἐσταμάτησαν καὶ εἶδον τοὺς νέους, εἶπα εἶδον τοὺς ἄλλους τρεῖς, τὸν ἐφημεριδοπωλῆν καὶ τέλος ἤφωσαν τὰ βλέμματα πρὸς τὸν ἐξώστην καὶ τὰ ἐκάρφωσαν ἐκεῖ, ἀναμένοντες θαῦμα!

Μερικοὶ μαθηταὶ διερχόμενοι ἐσταμάτησαν καὶ αὐτοί, καὶ οὕτω κάτωθεν τοῦ ἐξώστου ἠοχηματίσθη μικρὸς ὄμιλος θεατῶν. Εἰς αὐτὸν προσετίθη εἰς γαλακτοπωλῆς, εἰς καπνοδοχοκαθαριστῆς καὶ μερικοὶ ὑπαλληλίσκοι γραφείων. Ἦσαν τώρα ἐκεῖ περὶ τοὺς εἴκοσι ἄνθρώπους. Τὰ εἴκοσι αὐτὰ ζεῖγη τῶν ὀφθαλμῶν διηρῶντο τότε ἐπὶ τοῦ ἐξώστου μετὰ περιεργίας καὶ πότε ἐπὶ τῶν δύο νέων, αἰτινες ἐξηκολούθησαν συζητοῦντες γερμανιστῆ καὶ ἐξαγοῶντες πότε καὶ πότε ἐπιφωνήματα ἐκκληξέως.

Τὸ θέαμα ἦτο δι' ἐμὲ διασκεδαστικόν. Λύο κύριοι σοβαροὶ μὲ κοιλίας φουσκωμένας στυνωμένον ἰσχύος διερχόμενοι τὴν ὁδόν. Εἶδον ἔπειτα τὸ πλῆθος, ἐσταμάτησαν καὶ ἔστρεψαν τὰ βλέμματα ἐπίσης πρὸς τὸν ἐξώστην.

- Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν εἰς ἕξ αὐτῶν.
- Βέβαια κατὰ σοβαρὸ, εἶπεν ὁ ἐφημεριδοπωλῆς. Ἀφῆνος θὰ εἶναι περιεργίαν εἰς τὴν ἐφημερίδα αὐτήν, τὴν ὅποιαν τώρα εἰμπορεῖτε νὰ καίετε, κύριε, προσετίθηκεν ὁ εὐφρόνης οὐκλαμαδόρος, προσφῆρον μίαν ἐφημερίδα.
- Δὲν βλέπετε πῶς χειρονομοῦν ἐκεῖνοι οἱ ξένοι; εἶπεν ὁ γαλακτοπωλῆς.
- Μὰ, εἶναι ξένοι;
- Ναί, Ἐγγλέζοι φαίνονται.
- Ὄχι, ἰταλικὰ ὄμιλοῦν, εἶπεν εἰς ὑπαλληλίσκος, ὅστις εἶχε τῶσος γνώσεις τῆς γερμανιστῆ ὄσας τριχὰς εἶχε τὸ ἄνω τοῦ χεῖλος.
- Καὶ τί θέλουσιν;
- Φαίνεται αὐτοὶ γνωρίζουν ὅτι κανεὶς κλέπτης εἶνε μέσα εἰς τὸ σπίτι, εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ μπαλκονίου.

- Ἐμβήκεζατὸ τὴν γυναιά, εἶπεν ὁ καπνοδοχοκαθαριστῆς, νομίζω ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θύναται νὰ εἰσέρχονται, ὡς ἀπὸς, διὰ τῆς καπνοδόχου.

- Θεέ μου, φίλατε, ἐπαυροκοπήθη ἐν γυναιδιον, φῆρον ὁσόνον διὰ τὰ προετὰ ὄφρανα. Ἡ περιεργὸς γυναιά ἐληφρόνησε δι' ὅ,τι τῶσον πρὸς ἐξῆλθε καὶ ἠθέλεν ἐπίσης νὰ ἴδῃ, μὴ ἀρκομένη εἰς τὰ δύο εἶδε κατὰ τὸν μακρονὸν τῆς βίον.

- Ἐγὼ νομίζω, ἐφώνησε μιά μοδιιστρούλα, ἢ ὅποια ἔφραγεν ἕνα καμμέγεθες κουεῖ, εἰς τὸ ὅποιον εἰς οἶδε τι μεγαλοκρετῆς καὶ μεγαλόσχημον κωπῆλον διὰ καμμίαν ἀνόητον κωμῆλην εὐρισκεται, ἐγὼ νομίζω ὅτι ἀπὸ τὸν ἐξώστην θὰ καταβῆ κανεὶς ἐραστής. Εἰς τοὺς λόγους αὐτούς οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μοδιιστρούλας ἐλαμψαν ἀπὸ τὸν πόθον νὰ εἰρεθῆ μόνη μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ δωμάτιον. Αὐτῆ, κατὰ τὴν φαντασίαν τῆς, ἐνομίξεν ὅτι οἱ ἐρασταὶ ἀναρροχῶνται ἐπὶ τὸν ἐξώστην ὡς βενετοὶ Ἄν-Ζουάν, ἢ ἀπλῶς ὡς τρελλοὶ γάτο.

- Πῶ, πῶ, τί λόγια! Νὰ φῆς τὴν γλάσσοῦ σου, κόρη μου, ἐφώνησεν ἡ γυναιά.

- Ἐραστής;! ἠρώτησεν ἐκπληκτικὸς εἰς ὑπαλληλίσκος γραφείου νεαρῶναιος. Ἐάν ἐγνωρίζετε, δεσποινίς, τί ἀπιστία γυναιά κατοικεῖ ἐκεῖ ἐπάνω! Ποῖος θὰ ἐτόλμα νὰ ἐρροχθῆ ἐν τοιοῦτον γυναιδιον, ὅταν ὁ ἔρως εἶναι διὰ τὰς ὀφθαλμοὺς νεός;

Ἡ μοδιιστρούλα ἠεχαρίστησεν τὸν νεαρὸν κωμῆτην μ' ἐν εὐφρόνῳ μειδιᾶμα καὶ ἔπειτα ἐγαμῆλωσε δῆθεν ἐντροπαλῆ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐν ᾧ ἡ γυναιά ἀπισθεν τὸν ἐπιλοδοῦρε μ' ἐν βλέμμα ὀργῆς καὶ μίσους, ὡσεὶ τὸν ἐλεγε: - Ἀνιδῆ, τῶσον προφρονεῖς τὰς γυναικῆς!.

Ἐπὶ τέλους εἰς τὸν σοβαρὸν νεαρῶναιον, θαρραλέως κινήσας τὴν κοιλίαν του, ἐφώνησεν: -

- Καὶ ὅμως πρέπει κατὰ νὰ καίωμεν
- Τί νὰ καίωμεν, κύριε; ἠρώτησεν εἰς γερός ἐργάτης εἰρωνικῶς.
- Νὰ εἰσελθῶμεν, δηλ. νὰ εἰσελθῆτε εἰς τὴν οἰκίαν, ἐφώνησεν ὁ κύριος ὀργισμένος ἐκ τῆς εἰρωνείας τοῦ ἐργάτου, νὰ φανάζωμεν τὴν ἀστυνομίαν.
- Ὁ ἐργάτης ἐγέλασεν, ἤφωσε τοὺς ὄμους του καὶ ἔστρεψε πρὸς τὸν κύριον τὴν σάχιν.
- Κατὰ πρέπει νὰ γίνῃ, ἐφώνησε πορφυρὸς ἐξ ὀργῆς ὁ κύριος ἐκ δευτέρου.
- Κ' ἐγὼ αὐτὸ φρονᾶ, εἶπεν ἕνα μπάσο ἐκ τῶν δαισθεν.

Ἐστράφησεν καὶ εἶδον ἕνα ὀλοστρόγγυλον ἀστυνόμον. Πάντες ἀνέστησαν. Ἐπὶ τέλους θὰ ἴδωκε τὸ μυστήριον. Οἱ θεαταὶ ἐχωρίσθησαν εἰς δύο ὀμίλους καὶ διὰ μέσον αὐτῶν διήλθε θαυμαστικῶς ὁ τηρητῆς τῆς δημοσίας τάξεως καὶ εἰρήνης. Ἐπειτα ἐστάθη καὶ ἔφραγεν ἐν βλέμμα εἰς τὸν ἐξώστην. Ἐγὼ ὅμως ἔρρημα ἐν βλέμμα ἰπὸ τὸν ἐξώστην.

Οἱ δύο γνωστοὶ μου νέοι, οἱ ἔξένοι, εἶχον ἐπαρρησθῆ. Οὕτω ἴχνο, ἔπῃρχεν αὐτῶν. Δὲν ἠδυνήθηγ νὰ κρατηθῶ καὶ ἐγέλασα μὲ φωνήν. Μερικοὶ ἐστράφησαν καὶ με εἶδον ὑπόπτοις. Ἐγὼ με τὸν σοβαρωτέρον τρόπον ἐκάρφωσα τὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ τρομαροῦ καὶ μυστηριώδους ἐξώστου.

- Ποῖος ξέρει ἐάν ἐκεῖ ἔσονται δὲν ἔγινε καὶ καμμιὰ δολοφονία, ἐάν δὲν ἐκέρθη αἷμα, εἶνε μία φωνὴ ἀνδρική.

Τὰ σταυροκαπτήματα ἐπαύθησαν τὸ στήθος τῆς γυναικῆς, ἐν ᾧ ἡ εὐαίσθητος μοδιιστρούλα ἐπαρῆθη ἐκ φρίκης μὴ λυαθῆναι καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ βραχιονοῦ τοῦ νεαρῶ ὑπαλληλίσκου, ὅστις ὅσως θερμοῦς περὶ τὴν ὀφθαλμὸν νεανίδων τῆ ὀμιλήσεως καὶ ὁ ὅποιος εἶχε σκοποὺ νὰ τῆ διηγήθῃ μερικῆς ἀκόμη φρικωδέως ἱστορίας διὰ νὰ τὴν αἰσθάντου περισσότερον σπυγγομένην ἐπὶ τοῦ βραχιονοῦ του, ἐάν δὲν τὸν δεικνύει τὸ μπάσο τοῦ ἀστυνόμου, ὅστις τώρα ἔλαβε τὸν λόγον.

- Πιθανὸν νὰ ἔχη δίκαιον ὁ κύριος. Ἰσως ἐγίνεν ἐκεῖ ἐπάνω δολοφονία δι' αὐτὸ ἔχομεν ἀνάγκην ἀπὸ μερικοὺς ἀκόμη ἀστυνόμους, εἶπεν ὁ ἀνδρικός τηρητῆς τῆς ἰσυχίας τῶν πολιτῶν.

Εἰς τὸν θεατῶν τάξεως ἀνεχώρησε. Μετ' ὀλίγον ὠδήγησε πέντε ἀστυνόμους καὶ ἀεκαπέντε ἀκόμη θεατῶν.

Κύριοι, εἶπεν ὁ πρῶτος ἀστυνόμος πρὸς τοὺς θεατῶν, ὡς συμβουλεύει ἡ ἀναχώρησις, διότι δὲν λαμβάνω τὴν εὐθύνην.

Ἐφώνησε ἀναγῆθη.

- Πολὺ καλά. Εἰς τὸ σπίτι αὐτὸ εὐρίσκειται ἕνας κωκούργος, εἶπε πρὸς τοὺς σταυροδρόμους του. Τέσσαρες ἀπὸ ἡμᾶς θὰ παρεκκλήσωμεν τὸ σπίτι, εἰς τὸ εἰσελθῆ κ' ἐγὼ θὰ σταθῶ κατὰ ἀπὸ τὸ μπαλκονι αὐτό, προσετίθηκεν ἀρετριανιστῆς.

- Ἰσως τῶσος λόγος αὐτῶς τοὺς εἶπεν ἔχον τὴν χριστιανικωτάτην διαθέσιν νὰ δεχθῆ εἰς τὰς ἀγκῶλας του τὸν ἴσως ἐκὸ τοῦ συναδέλφου του ἀπὸ τὸν ἐξώστην ροφθησάμετον κωκούργον. Φιλανθρωπία ἴδιαν!

Οἱ τέσσαρες ἀστυνόμοι ἀνδρικός, περιεκύκλωσαν τὴν οἰκίαν, εἰς ἄλλος προέχθησεν πρὸς τὴν θύραν, ἦτις ἦτο ἀκόμη κλειστή, ὁ δὲ πρῶτος ἀστυνόμος ἐστάθη ὡς ἀγάλμα ὑπὸ τὸν ἐξώστην, ἀναμένων τὴν πτώσιν τοῦ κωκούργου ἴσως.

Ἀφῆνος ἡ θύρα τοῦ ἐξώστου ἠνοιξε. Συναγῆσας εἰς τὸ πλῆθος.

Ἐξαιρούσται τότε θάροφος χυνομένου νεροῦ ἀπὸ ἐν δοχεῖον εἰς ἄλλα. Καὶ πρὶν ἀκόμη ἐνοήθησεν οἱ θεαταὶ τί συμβαίνει, ἐδέχθησαν ὡς μίαν προετὴν ψυχολογίαν νεροπατονοῦσαν εἰς ἀρκετὴν ποσότητα, ἦτις, ὡς ἐχομένην ὑψηλόθεν, κατέβρεξεν ὄσως. Ἐνοεῖται ἡ ἐκπληξὶς καὶ ἡ ἐκ τούτου ἐντύπωσις.

Πάντες ἤφωσαν βλέμματα ὀργῆς πρὸς τὸν ἐξώστην καὶ ἀντὶ μορφῆς κλέπτου εἶδον κίποτον κωμῆλην γυναιά, ἢ ὅποια ὀφθαλμοῦς ἐξηφανίσθη μὲ ἐπιφρονήματα θαυμασμοῦ. Ἐγὼ μάλις ἐπῆρσάν τοὺς γέλιας. Οἱ θεαταὶ, τὰ θύματα τῆς φάρσας, καὶ αὐτοὶ εἶχαν ἐξοργισθῆ.

Ὁ πρῶτος ἀστυνόμος ὁ ἀρετριανιστῆς, βρεγμένος προέχθησεν καὶ ἐκτύπησεν ἰσχυρῶς τὸ πλῆκτρον τῆς κλεισμένης θύρας τῆς οἰκίας. Ἡ θύρα ἠνοιξε καὶ παρουσάσθη ὁ θύροφος.

- Τί συμβαίνει, κύριος ἀστυνόμοι; ἠρώτησεν ἐπακλινωμένος πρὸ τῆς ἀστυνομικῆς δυνάμειος.

- Ποῖος καθεται εἰς τὸ τρίτον πάτωμα πρὸς τὸ μπαλκονί;
- Ἡ δεσποινίς Ἐλεονώρα, ἠλικιωμένη δεσποινίς, ἢ ὅποια δίδει δωμάτια μ' ἐνοικίον.
- Θὰ τιμωρηθῆ μὲ μεγάλο πρόστιμον.
- Διατί;

- Διατί; ἠρώτησεν ἐπιτόξιατος ὁ ἀστυνόμος. Διότι ῥητὴ ἀκάθαρτα νερά εἰς τὸν δρόμον, αὐτὸ τὰ ἄποινον περὶ τὸν ἄνθρωπον καὶ ὄχι ζῶα. Ἐξ ἀστυνόμοι καὶ σιχαῖνα κλίται εἶνε βρεγμένοι τὴν στιγμὴν αὐτήν. Ζεῖρος εἰ πρόστιμον ἀπαιτεῖται; Ὁ δυστυχῆς θύροφος, ἐκλήθησεν πρὸ τοῦ καταστροφικῶ τοῦτος βρεγίματος, ἐπακλήθη σιωπηλῶς, αἰδῶ ἀστυνόμοι, λαβόντες τὴν διεύθυνσιν τῆς δ' Ἐλεονώρας, ἀνεχώρησαν ἐφῆροι ὡς ἀστικοὶ ἐξ ὀργῆς καὶ ὡς ποινικὸ βρεγμένοι.

Κοί ἔμεινα μόνος. Τότε ἔδωσα ἐλευθέρου ἔξοδον εἰς τὰ γέλια μου. Ἦτοι ἐγέλασα πολὺ διὰ τὴν φῆσιν τῶν δύο νέων, ἀλλ' ἐγέλασα περισσότερο διὰ τὴν ἀνόητον περιεργίαν τῶσον ἄνθρωπων. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, χωρὶς νὰ γνωρίζουσι περὶ τίνος πρόκειται, ἤφρασαν τὰς ἐργασίας τῶν διὰ νὰ σταθῶν ἐπὶ τῶσον καιρὸν, διὰ νὰ ἴδωσιν πρῶγμα, τὸ ὅποιον καὶ αὐτοὶ πραγματικῶς δὲν ἐγνωρίζον ἐάν θὰ τὸ ἴδωσιν. Εἰς μόνος ἄνθρωπος οὐδέποτε θὰ εἶχε τῶσος μεγάλην περιεργίαν, ὅσως νὰ καθῆται τῶσον καιρὸν καὶ νὰ βλέπῃ μετὰ περιεργίας εἰς ἐν σημεῖον ἀνευ ὁδοῦς ἀποτελέσματος. Ἀλλὰ μετ' ἄλλον εἶνε ἰκανός νὰ καθῆσθαι καὶ ἐπὶ ὄρας ἀκόμη. Οἱ ἄνθρωποι κατὰ μόνος εἶνε λογικοὶ, συνασθραζόμενοι ὅμως ἀνοητιστῶν. Ἐξ αὐτῶ ἐπιτετα ὅτι εὐκολώτερον νὰ πείσῃ ὁμοῦ ὄλον τὸν λαόν ἢ ἕνα μόνον ἐξ αὐτοῦ. Ὅσως δὲν θὰ ἀρῆλη ἐάν καταβῆ τις τὴν περιεργίαν εἰς τὰς ἀνοησίας τοῦ πλῆθους.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΠΕΡΙ ΔΙΑΤΤΟΝΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ὁ μῆν τοῦ Αὐγούστου, τὸν ὅποιον διανύομεν, συνδέεται μετ' ἑνὸς τῶν λαμπροτέρων οὐρανίων φαινομένων, τοῦ φαινομένου τῶν διαττόντων ἀστέρων.

Διέττοντας δὲ ἀστέρας ὀνομάζομεν τα φώτεινα ἐκεῖνα τοῦ οὐρανοῦ σώματα, τὰ ὅποια ὀμαζοῦσι πρὸς ἀστέρας, καὶ τὰ ὅποια τρέχουσι μετὰ μεγάλης ταχύτητος καὶ κατόπιν χύνονται. Ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰς μίαν ἡμέραν πιπτόντων διαττόντων ἀστέρων ἀνέρχεται εἰς ἑν δεσκατομμύριον, ἀλλὰ δὲν πίπτουσι ἐξ ἴσου εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους. Εἰς μερικὰς μάλιστα ἐποχὰς ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἶναι τόσον μέγας, ὥστε τὸ φαινόμενον ὀνομάσθη βροχὴ διαττόντων ἀστέρων. Ἡ σπουδαιότερα ἐξ ὅλων τῶν βροχῶν εἶναι ἡ γενομένη ἐν Βοιωτίᾳ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1833, εἰς τὴν ὅποιαν ἐντὸς πέντε ὡρῶν κατέπεσαν 250 χιλιάδες ἀστέρων.

Κατὰ τὰς βροχὰς ταύτας οἱ διέττοντες φαίνονται ὅτι κινεῖνται ἐκ τινος ὀρισμένου σημείου, ὅπερ ὀνομάζεται ἀκτινοβόλον σημεῖον, τὸ ὅποιον εἶναι διάφορον εἰς τὰς διαφόρους ἐποχὰς, ἀναλόγως δ' αὐτοῦ καὶ οἱ διέττοντες λαμβάνουσι διάφορα ὀνόματα. Οὕτως, ὅταν ἀκτινοβόλον σημεῖον εἶναι ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Λέντος, ὀνομάζονται *Δεοντιδαί*, ὅταν ἡ Λύρα, *Λυριδαί*, ὅταν ὁ Περσεύς, *Περσεΐδαί*, ὅταν ἡ Ἀνδρομέδα, *Ἀνδρομεδιδαί* κλπ. Οἱ Περσεΐδαί πίπτουσι ἀνὰ πᾶν ἔτος ἄφθονοι καὶ δὲν ἔχουσιν ὀρισμένην ἡμερομηνίαν, ἀλλὰ διαρκεῖσιν ἐπὶ 15 ἡμέρας, περὶ τὰ μέσα τοῦ Αὐγούστου.

Ἐξήγησις τοῦ φαινομένου. — Εἰς τὸ σήμερον γίνεται μεγίστη σπαταλὴ χώρου ὅπου ἐν αὐτῷ ζήσονται καὶ κινηθῶσιν ἑλευθέροις οἱ ὄγκοι τῶν πελορῶν οὐρανίων σωμάτων, οἵτινες, καίτοι τρωίσται ἀπέναντι τῆς σμικρότητος τῆς γῆς, εἶναι καὶ οὕτοι μηδὲν ἀπέναντι τοῦ οὐρανοῦ χώρου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου κινεῖνται. Ὁ ἀπειρος αὐτοῦ οὐρανοῦ χώρος δὲν εἶναι κενός, ὡς ἄλλοτε ἐπισταίετο, ἀλλὰ πληροῦται ὑπὸ ἀραιότητος ὕλης. Ἡ ὕλη αὕτη εἶναι συντομίματα κομητίων, οἵτινες ὑπὸ τῆς ἐλκτικῆς τοῦ ἡλίου δυνάμεως, ἢ ὑπὸ ἑτέρου τινὸς μεγάλου πλανήτου διαλλίνονται καὶ κατακερματίζονται εἰς λεπτότατα τεμάχια, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπιδρῶσα ἡ ἄλξις τοῦ ἡλίου τα ἀναγκάζει νὰ κινεῖνται πέρα ἀπὸ τοῦ ὀροφῆν *δακτυλίου*.

Τὰ λεπτότατα λοιπὸν ταῦτα τεμάχια κινεῖνται ὡς λεπτοτάτη κόκκις, πέρα ἀπὸ τοῦ ἡλίου, ἐπειδὴ ὁμοῦ καὶ ἡ γῆ κινεῖται πέρα ἀπὸ τοῦ ἡλίου, κατ' ἀνάγκην θὰ ἔλθῃ στυγρῆ, καθ' ἣν αἱ τροχιαὶ τῶν θῆ ἀλληλοσηθῶσιν. Ἡ κόκκις τότε τοῦ ἑλλειψοειδοῦς τούτου δακτυλίου, ἑλλυομένη ὑπὸ τῆς ἄλξις τῆς γῆς, φέρεται πρὸς αὐτὴν καὶ ἐφ' ὅσον τὴν πλησιάζει συναντᾷ κατ' ἀνάγκην πυκνότερα στρώματα ἀέρος, πρὸς ἃν προσηθῶμενα θερμαίνονται καὶ ἀνάπτουσι καὶ πίπτουσι ὡς διέτ-

τοντες ἀστέρες. Ἐὰν ὁ δακτύλιος αὐτοῦ εἶχε τὸ αὐτὸ πῶχος καὶ τὴν αὐτὴν πυκνότητα, τὸ πλῆθος τῶν διαττόντων ἀστέρων θὰ ἦτο πῦντοτε τὸ αὐτό. Ἐπειδὴ ὁμοῦ ὁ δακτύλιος ἔχει διάφορον πῶχος, ὁσάκις ἡ συνάντησις τῶν δύο τροχιῶν γίνηται εἰς τὸ σημεῖον τὸ ἔχον μεγαλειότερον πῶχος, συμβαίνει ραγδαίωσιν βροχὴ διαττόντων ἀστέρων.

Ὡς παράδειγμα τοιαύτης διαλύσεως, δύναμεθα νὰ ἀναφέρωμεν τὸ τοῦ Βιέλα. Ὁ κομητίτης ἐφαίνεται τακτικώτατα περιοδικῶς εἰς ὅ ἔτη καὶ ὅ μῆνας. Ἀπριλίου τοῦ 1872 ἔπαυσεν ἑμφανιζόμενος. Οἱ ἀστρονόμοι ὑπέθεσαν τότε ὅτι τὸ σῶμα αὐτοῦ διελύθη καὶ ἐκ τῶν συντριμματίων αὐτοῦ ἐγένετο ἡ κατὰ τὸ ἔτος τῆς ἑμφανισθῆς του ἀντ' αὐτοῦ συμβῆσα βροχὴ τῶν διαττόντων ἀστέρων. Ἄν τὸ πόρισμα ἦτο ὀρθόν, ἔαρεπε τὸ φαινόμενον νὰ ἐπαναληθῆ καὶ κατὰ τὴν ἐπομένην διόδον τῆς γῆς, δια τῆς τροχιάς τοῦ κομητίου. Καὶ πράγματι ἡ ἐπιστήμη ἐθριάμβευσε τὸ 1885, διότι τὴν 15/27 Νοεμβρίου ἡ ἀναμενομένη βροχὴ τῶν διαττόντων ἀστέρων ἐγένετο.

Ποῖόν τῶν διαττόντων ἀστέρων. — Τὸ περιέργον ὁμοῦ εἶναι, ὅτι ἐκ τῆς ἀπειρου πληθῆος τῶν διαττόντων ἀστέρων, τῶν διασχίζοντων τὸν οὐρανὸν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, οὐδεὶς φθάνει μέχρι τῆς γῆς, ὥστε διὰ τῆς ἀμέσου τῶν αἰσθησῶν ἡμῶν ἐρεῦνης νὰ μάθωμεν καὶ τὸ ποῖον αὐτῶν. Πολλοὶ διηγόνται ὅτι εἶδον καὶ διὰ τῶν χειρῶν ἔφρασαν ὅλην καταπεσόνητος διέττοντος ἀστέρος, αἱ διηγήσεις ὁμοῦ αὐτῶν μένουσι πάντοτε διηγήσεις. Ἐκ τῶν διηγήσεων τούτων ἀναφύρομεν τὰς ἀκολουθούσας:

Κατὰ τὸν Μαῖον τοῦ 1652 ὁ χριστιανὸς Μίντζελ εἶδε νὰ καταπέσῃ πλησίον αὐτοῦ ἀστὴρ διέττον, εἶρε δὲ κατόπιν τῆς θέσεως αὐτοῦ ὅλην βλενάδη καὶ κολλητικὴν, ἣτις ἀμέσως ἀπεξηρῆθη. Τὴν 6 Σεπτεμβρίου 1835 ὁ Κόχ εἶδε καταπίπτοντα διέττοντα ἀστὴρα, ὁμοειδῆ ἐν τῇ ἀτμοσφαιρῇ. Ὀλίγον χρόνον κατόπιν ἤκουσεν ἦχον καὶ εἶδε τρεῖς βήματα μακρὰν αὐτοῦ νὰ καταπέσῃ ὄγκος, ἔχων μέγεθος μὲν πινακίου, σῆσασιν δὲ ληκτῆν, ἣτις βραδέως ἐξητημήθη. Ὁ Ράουμερ τὴν 24 Σεπτεμβρίου 1845, προειδόμενος ἐφ' ἁμαρτίας μετὰ τῆς θυγατρὸς του, εἶδεν αἰφνιδίως λάμπειν, ἣν ἐξέλαβεν ὡς φανὸν ἀμύτης καὶ ἐσύστησεν εἰς τὸν ἠνίοχόν του προσοχῆν. Πρὶν ἢ προσθῆσθαι ὁμοῦ νὰ δώσῃ τὴν σῆσασιν ταύτην, βροχὴ πυρῆν ἤρξατο καταπίπτουσα, κατακαλύψασα τὴν ἁμάξαν, τοὺς ἵππους, τὴν ὁδὸν καὶ τὰ φορέματά των.

Τὸ σχῆμα τῆς βροχῆς ὁμοιάζε πρὸς νιφάδας χιόνος, συνισταμένης ἐκ μεγάλων κοκοῦδων, εὐκόλως κινουμένων, καὶ αἰετινῶν ὅπου ἐπίπτον, εἴτε ἐπὶ τῆς ἁμάξης, εἴτε ἐπὶ τῶν ἵππων, εἴτε ἐπ' αὐτοῦ, ἐξηλείφοντο ἀμέσως ἀνευ ἴχνους, ἦχου καὶ ὀδμῆς.

ΟΠΤΙΚΗ ΑΠΑΘΗ

Εἰς ἑν ἐπιστημονικὸν περιοδικὸν ὁ Camille Saint-Saëns ἀνακοινώνει ὅτι, εὐρισκόμενος εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης, εἰς τὸ Μεντοπ, παρετήρει ἑν πλοῖον ἀπομακρυνόμενον. Κατὰ κανόνα, τὸ σκάφος ἐφ' ὅσον ἀπεμακρύνετο ἐσμικρύνετο, ὁ οὐρανὸς ἦτο καθαρώτατος, ἐν τούτοις ὅταν τὸ πλοῖον ἐφθάσεν εἰς τὸν ὀρίζοντα αἰφνιδίως καὶ ἀποτόμως ἐφάνη γιγαντιώδες. Ὁ Φλαμμαριὸν, τοῦ ὁποίου τὴν γνώμην ἐζήτησαν ἐπὶ τοῦ φαινομένου τούτου, ἔδωσε τὴν ἐξήγησιν, τὴν ὅποιαν εἶχε δώσει καὶ εἰς τὸ σύγγραμμά του «Ἀτμοσφαιρα», καὶ εἰς τὴν ὅποιαν ἀποδίδει καὶ τὴν φαινομενικὴν μεγέθυνσιν τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης καὶ τῶν ἀστερισμῶν ὅταν εὐρεθῶσι παρὰ τὸν ὀρίζοντα εἰς τὴν ἐπικλινῆ θέσιν τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὅστις μεγεθύνει φαινομενικῶς ὅλας τὰς ἀπὸ τοῦ ζενίθ πρὸς τὸν ὀρίζοντα γωνίας.

ΝΟΣΟΚΟΜΙΑΚΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Εἰς τὴν Γαλλίαν ἡ Ἐθνικὴ Ἑταιρεία τῶν φαρμακῶν νοσοκομείων κατασκεύασεν ἰδιαιτέρα αὐτοκίνητα διὰ τὴν ταχείαν μεταφορὴν τῶν τραυματιῶν· τὰ αὐτοκίνητα εἶναι δυναμῶς 25—30 ἵππων, ἀνοίγουσιν ἐκ τῶν ὀπισθεν καὶ δύναται εὐκόλως νὰ δεχθῶσι τὴν κλίνην ἢ τὴν στρωμνὴν, ἐφ' ἧς εἶναι ἐξηλωμένος ὁ τραυματίας, ἀκίνητος δὲ καὶ 2—3 πρόσωπα διὰ τὴν περιποίησίν του· παρὰ τὸν σωφῆρ, μένει πάντοτε εἰς βοήθῃς διὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ ἀρρώστου.

Ἐπειδὴ ὅλα τὰ κατάλληλα μέτρα ἐλήφθησαν ὅπως ἡ μεταφορὰ γίνηται χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἀνησυχίαν καὶ χωρὶς νὰ ἐπιδεινῶνται τὴν θέσιν τοῦ ἀρρώστου. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τοιαύτους περιστάσεις τὸ κέρδος καὶ ἐλαχίστων λεπτῶν εἶναι πάντοτε πολῦτιμον, τὰ ταχύτατα ταῦτα αὐτοκίνητα προῦριστα νὰ προσφέρωσι μεγίστος ὑπηρεσίαν.

“Αργος

Ν. Σπράδου

ΕΦΗΡΜΟΣΜΕΝΗ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ

Τὸ μόνον ἐν χρήσει διδακτικὸν

τῶν ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ Βιβλίων.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

(συνέχεια από σελίδα 631).

ΤΣΕΛΕΜΠΗ ΣΟΥΛΤΑΝ ΜΕΧΜΕΤ Ο Α' (1413-1421)

Σουλτάν Μεχμέτ ο Α', ο οποίος των Τούρκων ιστορικών «άλλος Νώε» επιλεγόμενος, ως διασώσας εν τού κατακλυσμού των μογγολικών και ταταρικών σιφών την κριθείν του πρὸς στιγμήν σοβαρῶς διακινδυνεύσαντος κράτους, ἦτο οὐχὶ μόνον ἠραίος τὴν μορφήν, εὐσταλής δὲ καὶ ρωμαλέος τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ κομψὸς καὶ λίαν φιλόκαλος διὸ καὶ ἀπεκλήθη **Τσελεπῆ**, ἦτοι ἀριστοκράτης. Ἦτο ἄνθρωπος πράγματι εὐγενής, μεγαλόψυχος δὲ καὶ γενναϊόφρων εἰς ἑπακρον ἢ ὀκταετῆς βασιλείᾳ του ὑπῆρξεν ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν ἀρίστη. Φίλος τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν, ὑπεστήριξεν ἐκθόμως καὶ ἀνέδειξε μέγਾਲως αὐτά. Φίλος δὲ καὶ τῶν μεγαλοπρεπῶν οἰκοδομῶν, ἀφοῦ ἀπετελείωσε διάφορα ἡμιτελῆ ἀπὸ τῶν προγόνων αὐτοῦ μείναντα ἐν Προύση καὶ Ἀδριανουπόλει τεμένη, ἔκτισε (1418) καὶ τὸ περίφημον ἐν Προύση **Γεσίλτζαμί** (Πράσινον τέμενος, ἀπὸ τοῦ ὁμοιῶμου χρωματισμοῦ του), τὸ ὁποῖον εἶνε ἐν τῶν πρώτων κοσμημάτων τῆς πόλεως ὑπὸ ἐποψὴν πλούτου, πολυτελείας καὶ τελειότητος τέχνης καὶ τὸ ὁποῖον ἐστοίχισεν, ὡς λέγεται, 40 χιλ. δουκάτων. Φιλόβητος δὲ ὢν καὶ σεβόμενος τὸ ἱερατεῖον, πρῶτος αὐτὸς ἐπεμῆεν εἰς τὸν ἐμίρην τῆς Μέκκας τὸν **Σουρρέ**, ἦτοι πλούσιον δῶρα καὶ μέγα χρηματικὸν ποσόν, προωρισμένον διὰ τοῦς πτωχοῦς καὶ τοῦς ἱεροσπουδαστὰς τῆς Μέκκας καὶ τῆς Μεδίνας, καθὼς καὶ αὐτόγραφον πρὸς ἐκεῖνον σουλτανικὴν ἐπιστολήν. Τὸ ἔθιμον τοῦτο τελεῖται μεγαλοπρεπῶς μέχρι σήμερον ὑπὸ τῶν σουλτάνων κατ' ἔτος, 15 πρὸ τοῦ μηνὸς Ραμαζάν, ἦτοι τῆ 15ῃ τοῦ ἀραβικοῦ μηνὸς Σαμπάν.

Αἰ πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Μανουήλ, διὰ τῆς συμμαχίας τοῦ ὁποῖου κατέβαλε τὸν κυριώτερον ἀντίπαλόν του Μουσαῖ, σχέσεις τοῦ Μεχμέτ ὑπῆρξαν, ἐξ ἀνάγκης, τοῦλάχιστον, φιλικαί. Ὁ Μεχμέτ ἀπέδωκε τὰς καὶ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Σουλεϊμάν ἀποδοθείσας ἑλληνικὰς χώρας καὶ δὲν ἠνόηλησε τὸ παράπαν καθ' ὅσον τὸ διάστημα τῆς βασιλείας του τοῦς ἐν Κωνσταντινουπόλει. Τὸ ὅτι ὅμως ἢ φιλία αὕτη τῶν Τούρκων, ἀπόρροια οὕσα τῆς ὡς ἐκ τῆς μεσολαδύσεως τοῦ Βυζαντίου παλινρθώσεως τοῦ κράτους των, ἢ ἐξέλειπεν — ὡς καὶ πράγματι ἐξέλειπε — μαζὺ μὲ τὸν θάνατον τοῦ παλινρθώσαντος τὸ κράτος τοῦτο σουλτάνου Μεχμέτ, τοῦτο ἦτο πρόδηλον. Ἄλλ' ὁ Μανουήλ, ἀντὶ νὰ προῖδῃ τὸν ἐν ἀπωτέρω μέλλοντι σοβαρώτερον ἴσως κίνδυνον καὶ, ἐπιφελοῦμενος τῆς φιλίας καὶ ἀνακωχῆς ταύτης, νὰ παρασκευασθῆ δεόντως διὰ τὸν κρίσιμον ἀγῶνα τὸνναντίον ἀπέκτα πλείονα ὁσημέραι πεποιθήσιν εἰς τὴν φιλίαν τῶν Τούρκων καὶ ἀντήλλαξε συνεχῶς μετὰ τοῦ Μεχμέτ συνεντεύξεις καὶ φιλοφρονήσεις.

Ἀνέκαθεν ἔμμος ὁ Μανουήλ, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου εἶχεν ἐκλίπει τέλειον πᾶσα πολιτικὴ πρωτοβουλία καὶ σύνεσις, δὲν ἤξευρε νὰ ἐπιφεληθῆ τῆς νέας τῶν πραγμάτων τροπῆς, ἣν ἐπέφερον ἢ καταστροφῇ τοῦ Βαγιαζήτ καὶ ὁ διαμελισμὸς τοῦ κράτους του. Ἄντὶ νὰ ὑποδαυλίξῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο τὴν μεταξὺ τῶν τεσσάρων ἀδελφῶν καὶ διαδόχων διχόνοιαν, ἵνα διατηρῶνται ὅλοι ἐν τῇ ἀρχῇ καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐξασθενῶσι καὶ παραλύωσι περισσότερο, καθ' ὃν χρόνον αὐτὸς ν' ἀναδιοργανῶνῃ τὰς δυνάμεις του ἄντὶ, χωρὶς νὰ γίνηται συμμαχος κανένας, νὰ προσποιῆται ὅτι παρεμποδίζει ἢ ὅτι διευκολύνει κατὰ τὰς περιστάσεις τὴν εἰσβολὴν τοῦ ἐνός εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ ἄλλου, ἐφαλκύνων οὕτω περισσό-

τερον τὰς συμπαθείας τοῦτου ἢ ἐκεῖνου καὶ περισσότερα ἀποσπῶν παρ' αὐτοῦ ἠφελήματα, τῶν ὁποῖων νὰ ἐπιφεληθῆται ἀμέσως διὰ νὰ ἦναι ἔτοιμος ἐν ἀνάγκῃ αὐτὸς, συμμαχῶν σήμερον μετὰ τοῦ ἐνός, ἐπικαλούμενος αὐριον τὴν βοήθειαν τοῦ ἄλλου κατὰ τοῦ τρίτου, ἐπέδωκε, θὰ ἔλεγες, καὶ ἐπαθῶμαι πράγματι, καθὼς, ἄλλως τε, ἐπὶ τέλους κατέρηθη, τὴν κατίσχυσιν τοῦ ἐνός μετὰ τῶ ὄλων.

Ἄλλως τε, ὁ Μεχμέτ, καὶ ἂν ἤθελεν ἀκόμη νὰ παραβιάσῃ τὴν πρὸς τὸν Μανουήλ συνθήκην, δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ κάμῃ, διότι ἄλλαι μάλλον κατεπίουσαι καὶ ἀλλεπάλληλαι ὑποθέσεις τοῦ κράτους του ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀπήτουν τὴν ἀμέσον ἐπέμβασίν του. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἔχῃ εἰρήνην ἐν Εὐρώπῃ, διὰ νὰ τακτοποιῇ ἡσύχως τὰ ἐν Ἀσίᾳ.

Ἀφ' ἔτου ὁ Γαμερλάνος ἀπεκατέστηεν, ὡς εἶδομεν, εἰς τὰς κτήσεις αὐτῶν τοῦς διαφόρους μικροῦς τῆς Μικρᾷ Ἀσίας ἡγεμόνας, οὗτοι οὐ μόνον τὰς μεταξὺ τῶν ἐριδας καὶ

προστριδὰς δὲν ἐπαυσαν, ἀλλ' ἐπιφελοῦμενοι καὶ τοῦ μεταξὺ τῶν υἱῶν τοῦ Βαγιαζήτ ἐμφυλίου πολέμου, ἐδειξαν βλέψεις καὶ πρὸς νέας κατακτήσεις ἐπὶ τῶν ὀθωμανικῶν χωρῶν. Οὕτως ὁ ἡγεμὸν τῆς Καραμανίας **Μεχμέτ βέης**, καθ' ὃν χρόνον ὁ Μεχμέτ καὶ ὁ Μουσαῖ διεξήγον τὸν ἀγῶνα τῆς ὑπερισχύσεως ἐν Εὐρώπῃ, ἐκστρατεύει κατὰ τῆς Προύσης, φρουραρχοῦντος ἔν αὐτῇ τοῦ **Αἰβαζπασᾶ**, καὶ πολιορκεῖ τὴν πόλιν. Παρ' ὅλας ὅμως τὰς προσπάθειάς αὐτοῦ πρὸς ἐξ ἐφόδου ἄλωσιν τῆς πόλεως, γενναίως ἀμυνομένης, παρ' ὅλας ἐπίσης τὰς ἀποκείρας του ἵνα εἰσβάλλῃ εἰς αὐτὴν δι' ὑπορύξεως τῶν τειχῶν τοῦ φρουρίου, ἢ νὰ ἐξαναγκάσῃ αὐτὴν εἰς παράδοσιν, μετοχτεῦν τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ Βουνάρ-μπασι, ἐξ οὗ κυρίως ὑδρεύετο ἡ πόλις, δὲν τὸ κατέρησεν. Ἐξεπώρησεν ὅμως τὰ ἐκτὸς τοῦ φρουρίου κείμενα προάστεια, ὅπου καὶ τὰ αὐτοκρατορικὰ μαυσωλεῖα, καὶ ἐκεῖ, ἐκδικούμενος τὴν ὑπὸ τοῦ Βαγιαζήτ αἰχμαλωτέυσιν καὶ θανάτωσιν τοῦ πατρός του Ἀλλασεβδίν, ἀνασκάπτει τὸν τάφον τοῦ Βαγιαζήτ, ἐξάγει τὰ ὀστά αὐτοῦ καὶ τὰ παραδίδει δημοσίᾳ εἰς τὸ κῆρ.

Ἐπέπρωτο, φαίνεται, οὔτε ὅσοτον ἐκ τοῦ κολοσσοῦ ἐκεῖνου νὰ μὴ ἀπομείνῃ!

Ἄλλ' ἐνῶ, ἀκόρετος ἐν τῇ σκληρᾷ καὶ ἀσεθεῖ ἐκδικήσει του, ὁ Μεχμέτ-βέης ἐπυρπόλει τζαμία καὶ ἀνέσκαπτε τάφους, περατωθέντος ἐν τῇ μεταξὺ τοῦ μεταξὺ τῶν δύο τελευταίων ἀδελφῶν πολέμου καὶ τοῦ Μουσαῖ ἀπαγχονισθέντος, καταφθάνει ἢ ἐπικηδεῖος συνοδείᾳ τοῦ λειψάνου τοῦ Μουσαῖ, κομιζομένου πρὸς ἀνταψιασμὸν ἐν τῇ οἰκογενειακῇ μαυσωλείᾳ. Διαδοθείσης δὲ συγχρόνως τῆς φήμης διὰ τῆς ἐπικηδεῖου πομπῆς ἤπετο μετὰ στρατοῦ ὁ νικητῆς Μεχμέτ, ἐρχόμενος πρὸς τιμωρίαν τοῦ Ἰρασίως πολιορκητοῦ καὶ βεδῆλου τυμβωρύχου, ὁ Μεχμέτ-βέης, καταληφθεὶς ὑπὸ μεγάλου φόδου, τρέπεται μετὰ τοῦ στρατοῦ του εἰς ἀτακτον φυγὴν. Λέγεται μάλιστα δι, ἀνανήψας αἰφνης ἐκ τοῦ ἐκδικητικοῦ οἴστρου του καὶ ἀναμετρήσας τὸ μέγεθος τῆς ἀσεβοῦς του πράξεως, εἶδειε σημεῖα φρενοβλαθείας καὶ κατελήφθη ὑπὸ ἀφασίας. Φεύγων ὡς ἀστραπὴ ἐπὶ τοῦ ἵππου του, με τοῦς ὀφθαλμοῦς ἐξω τῶν κογχῶν των, ἔστρεφεν ἐπανειλημμένως ἄγρια πρὸς τὰ ὀπίσσω βλέμματα καὶ ἐπανελάμβανε φρίτταν: «**Ὁ νεκρὸς! ὁ νεκρὸς!**» Καί, κεντῶν τὸν ἵππον του ἀνῆλεως, ἔτρεχε μετ' ἱλιγγιώδους ταχύτητος, φεύγων τὸ καταδιώκον αὐτὸν φάσμα. Κάποιον δ' ἐκ τῶν περὶ αὐτὸν, τολμήσαντα νὰ τοῦ εἴπῃ: «**Ἐὰν σὺ φεύγῃς πρὸ τοῦ νεκροῦ Ὀθωμανοῦ, πῶς στήσῃ πρὸ τοῦ ζῶντος;**», ὁ Μεχμέτ-βέης, ἐξοφρενῶν γενόμενος, συλλαβῶν τὸν αὐθάδη ἐκ τοῦ λαίμου, ἀπέπνιξεν αὐτὸν με τὰς χεῖράς του.

ΤΑ ΜΕΤΕΩΡΑ

Μετεώρα ονομάσθη ὁ ἑλληνικὸς Κόσμος προσημασία τῆν ὀπισθεν τῆς Καλαμπάκας περὶ τὰ Τρούκαλα τῆς Θεσσαλίας μεγάλην βραχοκοιλίδα, ἣτις παρίσταται εἰς τὰ ὄρηματα τοῦ ἀποκείμετου ὡς λείψανον τοῦ λιθικοῦ πολέμου μεταξὺ τῶν γιγάντων καὶ τῶν τιτιάνων ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ Διὸς ἀφ' ἑτέρου, πολεμοῦντων, κατὰ τὴν Μυθολογίαν, τῶν διαμαχομένων δι' ἐκαστηνὸν τῶν μεγάλων βραχίων καὶ ἀλλήλων.

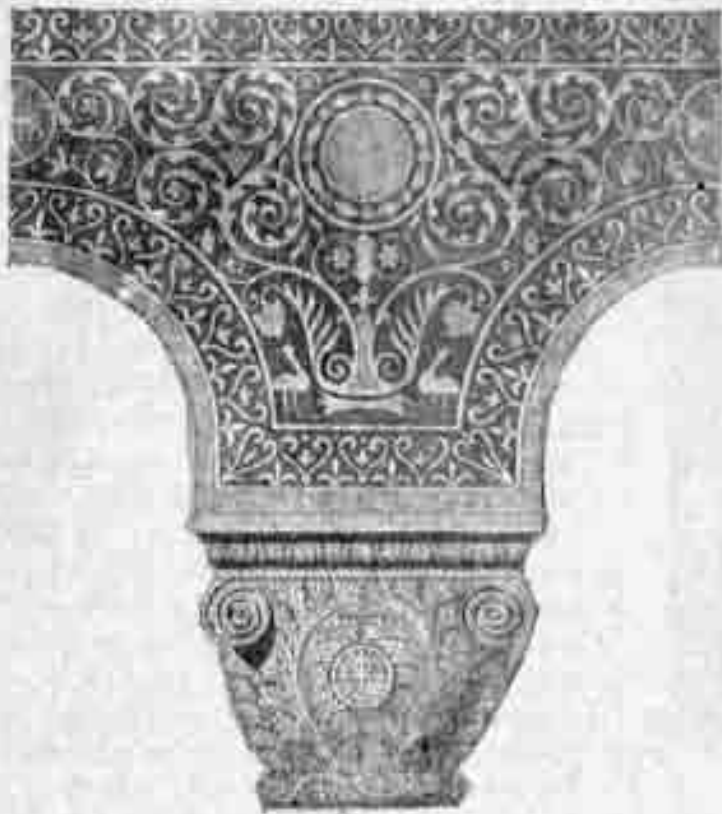
Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς κατὰ τὸν II^ο αἰῶνα σεφροκρατίας, εἰς ἐποχὴν μοναστηριακὴν, ὅτε πρὸς τὴν Ἰπείρον καὶ μέγα μέρος τῆς Μακεδονίας κατελήθη καὶ ἡ Θεσσαλία μετὰ τῆς Φθιώτιδος ὑπὸ τῶν Σέρβων, ὁ διάσημος διὰ τὴν ἀμύτην του κατακτητῆς βασιλεὺς αὐτῶν Στέφανος ὁ Δουσιάν (*Ελεήμων), τῶσον θεηκόλητος ὡσον καὶ σκληρὸς, ἐστόλισε τοὺς μεγαλύτερους τῶν βραχίων τῶν Μετεώρων διὰ μοναστηρίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων σῶζονται εἰσαὶ ὡς λειτουργοῦντα μοναστήρια μετὰ περιουσιῶν καὶ καλοῦσθων τέσσαρα μοναστήρια, ἡ *Μεταμόρφωσις*, ἣς τὴν εἰκόνα παραθέτομεν ἔναντι, τὸ Βαρυλαίμ, ἡ Ἁγία Τριάς καὶ ὁ Ἅγιος Στέφανος. Τὸ τελευταῖον εἶναι ἐκτισμένον πρὸς τμῆν τῆς Αὐτοῦ Σκληροτάτης Μεγαλειότητος τοῦ βασιλικῆς θελήματι ἀγιοποιηθέντος εἰρημένου

Τὰ Μετέωρα.

Σέρβου φαυλέως Στεφάνου τοῦ Δουσιάν, (οὗτινος τὸν Χιλιανδαρίον, τὴν μέχρι σήμερον σεφρικὴν ἢ εἰκὼν σῶζεται εἰσαὶ ἐν καλλίστῃ κτιστάσει), διατηρομένην, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἀπλοῦς μοναχός.

X. X.

ΚΙΟΝΟΚΡΑΝΟΝ

Τὸ ἐπιγραφικὸν τοῦ Ἐβραίου ἀστέρι, ὡς γνωστὸν, εἰς οὐσιαστικὴν διεθνήσιν ἐξ ἀρχιτεκτονικῶν Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία θὰ ἀνερασίωσιν περὶ τῆς κτιστικῆς τῆς Ἁγίας Σοφίας. Εἰς τὴν ἐπιγραφικὴν ταύτην θὰ μετῆ μέρος ὁ Ρωσὸς, Γάλλος Ἀρχιτέκτων, Μοναχὸς, Ἰταλὸς ἀρχιτέκτων, Δουκλῆν, Ἀγγλὸς μηχανικὸς καὶ εἰς Γερμανός. Ἐπὶ τῆς ἐκκαίρου ταύτη, ἐπιτηνισσομένην ὡς δημοσιεύσασιν σχετικῆς εἰκόνας καὶ πληροφορίας, παραθέτομεν σήμερον εἰκόνα τοῦ κτιστικῶν τῶν θαυμασιῶν κτιστικῶν εἰς τὴν ὁποίαν κατασκευάσθη διὰ τῆς ἐπιγραφῆς τῆς Ἀργαίας καὶ τὸ καλαϊοθητικὸν πνεῦμα τῆς ἐποχῆς. Εἰς τὸ κέντρον τοῦ κτιστικῶν διακρίνεται τὸ καθιερωθὲν τοῦ Χριστοῦ μονόγραμμα.

Εἰς Κόρην

Μὴ μοῦ ζητῆς χαρούμενο τραγοῦδι νὰ σοῦ ψάλλω,
Τὰ ἐτραγοῦδις ἄλλοτε, τώρα δὲν ἔχω ἄλλο.
Αὐτὰ ποῦ τώρα τραγοῦδι δὲν πρέπουσε σὲ σένα,
Τὰ ἐπλεξεν ὁ στεναγμός, μὲ δάκρυ νὰ λουσιμένα.
Ἐγὼ κρατῶ στὸ στήθος μου τὸν πόνον, τὴν ἀνίαν,
Ἐνθ' οὐ ἔχεις τὴν χαρὰν κι' ἐλπίδα στὴν καρδίαν.
Ἐσὺ τὸν ὄρομον τῆς ζωῆς μὲ ρόδα στρώνεις μόνον,
Ἐγὼ στὴν λύπην ἐντρύφω κι' ἔχω χαρὰν τὸν πόνον.
Ἐσὺ τοῦ ἔρωτος ζητεῖς, κόρη, τὴν εὐθυμίαν,
Ἐνθ' ἐγὼ τὴν θύελλαν κοῦβω καὶ τρικυμίαν.
Νὰ βλέπης θέλεις οὐρανὸν μὲ τῆς αὐγῆς τὰ κάλλη,
Συννεφισμένον τὸν ζητῶ μὲ μαῦρ' ἀνεμοζάλη.

Σὺ τὴν σελήνην ἀγαπᾷς νὰ βλέπης χρυσομένην,
Ἐγὼ τὴν θέλω σκυθρωπὴν, εἰς σύννεφα κρυμμένην.
Νὰ βλέπης θέλεις ἀνοεῖν καὶ ρόδα ἀνθοσιμένα,
Ἐνθ' ἐγὼ φθινόπωρον μὲ φύλλα μαραμμένα.
Ἐνα χαμόγελο ζητεῖς στὸ φίλου σου τὸ στόμα,
Ἐγὼ τὸν θέλω σκυθρωπὸν καὶ μὲ ρεμβώδες ὄμμα.
Λέξιν ζητεῖς τοῦ ἔρωτος τὸ στόμα του ν' ἀφήσῃ,
Ἐγὼ τὸ βλέμμα του ζητῶ αὐτὸ νὰ μ' ἀπαντήσῃ.
Εὐκόλως, κόρη, θύνασαι ἐκείνον ν' ἀγαπήσῃς
Καὶ πλέον εὐκολώτερον νὰ τὸν ἀλησημονήσῃς.

Ἀκόμη τὴν καρδίαν σου δὲν σκληρῶσαν οἱ πόνοι,
Ἀκόμη δὲν τὴν ἐφθείραν ἀνηλεῶς οἱ χρόνοι.
Ἄλλοτε ἤμην καὶ ἐγὼ ὡσάν ἐσένα, κόρη,
Καὶ εἶπα ἡ καρδία μου φαῖδρὰ τὰ ἐθεώρει.
Κ' αὐτὴ ἠγάπησε θερμῶς κ' αὐτὴ ἀντιγαπήθη
Μίαν στιγμὴν καὶ ἔπειτα τὴν σκέπασεν ἡ λήθη.
Ὅχι, δὲν εἶνε μακρὴς ὁ ἔρως μας ἐκείνος,
Εἶν' ἀνθος μικραίνόμενον ὁ τῆς ψυχῆς μας κρίνος.

Ὁ ἔρως μας εἶν' ἀληθῆς ἐκείνος μόνον, κόρη,
Ποῦ ἐρχεται πολεμιστῆς μ' ἀσπίδα καὶ μὲ δόρυ.
Δὲν ἐρχεται τὰ τρυφερὰ νὰ σαγγνεύσῃ στήθη,
Διότι γρήγορα αὐτὰ θὰ τὰ ποτίσῃ ἡ λήθη.
Ζητεῖ καρδίαν οἰδηρᾶν, τὴν φλόγα του νὰ χύσῃ,
Καρδίαν ἀπὸ μαρμαρον, γιὰ νὰ τὴν κατακτήσῃ.
Ἐκείνην, ἣτις ἐπάλλε, θέλει νὰ σαγγνεύσῃ
Καὶ νὰ ἐξέλθῃ νικητῆς κι' αὐτῆς, νὰ θριαμβεύσῃ.

Ἡ ΚΕΡΚΥΡΑΙΑ ΚΟΡΗ

Μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΣΑΡΑΔΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 633)

— Ὅχι ἀκόμη, παρακαλῶ, εἶπεν ὁ κ. Λώρης, καὶ ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ βραχιονόσ της.

Τὴν ἰδίαν στιγμήν ἡ ὄρειχάλκινος θύρα ἤνοιξε καὶ πάλιν, καὶ εἶδον αἶφνης, ὡς ἐν ὄπταισιν ὄνειρου, ἐν θεοπέσιον πλάσμα, θεᾶς ὄντως Ἰδεώδους, σχεδὸν ἐν παιδίον ἀκόμη καὶ σχεδὸν μίαν νεάνιδα ἤδη, μόλις εἰς τὸ ἡμινοηγμένον πρῶτον ἄνθος τοῦ δεκάτου τετάρτου ἔτους τῆς ἡλικίας του, ἄρκουίντως λεπτὸν, ἀλλὰ χωρὶς οὐδὲν τὸ καχεκτικὸν εἰς τὸ σύνολον τοῦ σώματός του.

Τὸ ἐλεύθερον καὶ λεπτοτέρες ἀνάστημά του διεσώζεν ὄλην τὴν χάριν τὴν παιδικήν, ἀλλ' ἐμάντευέ τις ὅτι ἐντὸς βραχυτάτου μέλλοντος θὰ ἐγίνετο ἡ τελειότερα ἔκφανσις τοῦ ὠραιοτέρου γυναικείου θελγῆτρου. Ἡ ἑλληνικὴ τῆς μόνῃ περιβολή, ἤρκει νὰ ἐφελευσῆ τὴν προσοχήν, ἦν, ἄλλως, τὸ σύνολόν της ἐπέβαλλεν.

Ἡ ἐμφάνισίς της εἰς τὸν τόπον ἐκείνον, εἰς τὸν κόσμον ἐκείνον, τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐξελήφθη αὐτόχρομα ὄπταισιν καὶ τὰ βλέμματα ὄλων ἐστράφησαν πρὸς αὐτήν.

— Τί ὠμορφιά! ἐμπίθουσαν οἱ ἄνδρες.

— Ὀλίγον ἀδύνατος, εἶπον αἱ γυναῖκες.

— Εἶπε τοσοῦτον νεα, εἶπεν ἐπιεικής τις δικαστής, ὥστε ἔχει τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον νὰ ἀποκτήσῃ ὅ,τι στερεῖται ἤδη.

Λεκτέον ὁμῶς, ὅτι ὄσον θελκτικὴ καὶ ἂν ἦτο ἡ κόρη αὕτη, δὲν ἦτο ἐκ τῶν καλλονῶν ἐκείνων, αἵτινες δονοῦσιν ἐν τῇ ψυχῇ, μόλις τὰς ἰδῆ τις, τὰς χορδὰς τῶν φλογερῶν παθῶν. Ἦτο μάλλον ζωηρόν τι παράδοξον, διότι οὐδένα ὠμοίαζε, διότι εἶχε καὶ τι συγγενές τοῦ μυστηρίου, εἰς ὃ ἐπεθύμει τις νὰ διεσώσῃ, νὰ ἐξιχνιάσῃ. Τὸ χεῖλός της ἐφαίνετο ὅτι ἐπλάσθη, ὅπως ἐκφράζῃ αἰσθήματα εἴγενῆ καὶ γενναία, ἀλλ' ἐμάντευέ τις αὐτόχρομῶς ὅπως θὰ ἦτο θελκτικὸν τὸ μείδιμά της.

Ἄ! ὅστις ἐβλεπεν, ἔστω καὶ μίαν στιγμήν, δὲν ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ πλέον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκείνους τοὺς μεγάλους, ὧν ἡ ἀπροσδιόριστος ἀπόχρωσις, μεταλλασσομένη ὡς τὸ θαλάσσιον κῆμα, εἶχεν ἐκ περιτροπῆς τὴν διαφάνειαν τοῦ σαιπείρου καὶ τοῦ σμαράγδου. Ὁ σελαγισμὸς τῶν θά ἦτο ἀφόρητος, ἂν τὰ εὐρέα, μετὰ γχροα καὶ χροῶδη αὐτῆς βλέφαρα δὲν ἐμετρίαζον τὸν σελαγισμὸν διὰ τῆς ἀκαταπαύστου κινήσεώς των. Βλεφαρίδες μαύραι, ἀπιστεῦτου μήκους, ἰδίδον εἰς τὸ βλέμμα τῆς ἐλευστικώτατον βάθος.

Τὸ ἀγαλμάτειον μέτωπόν της, ἐφαίνετο μικρὸν ὑπὸ τὸν πλοῦτον τῆς κόμης, ἀλλ' ἐπρόδιδεν εὐφρίαν καὶ δραστηριότητα σπανίαν. Ἡ λευκότης της, ἡ ὑπενθυμιζουσα τὴν λευκότητα τῶν μαρμάρων τῆς κατείδος της, ἀνεδείκνυεν ἔτι μᾶλλον τὴν ζωηρότητα τῶν παρειῶν της. Ὀφρῦς μαύραι, λεπταί, τείνουσαι νὰ ἐνωθῶσι, εἰς λεπτοτάτη, ἀβιάστως κυρτή, ἐπρόδιδε τὴν ἀριστοκρατικὴν καταγωγὴν της. Χεῖλη ἐρυθρὰ, ἀνοιγόμενα πρὸ τῆς λευκοκίτης ὀδοντοστοιχίας, ἐμαρτύρουσαν ὑγείαν, ἰσχυρὰς φύσεως, ἀνθρωπίου φυτοῦ ἐφύλακτον. Τέλος ἡ καλλονὴ της ἦτο τοιαύτη, ὥστε εἰς οἰανδήποτε ἀμύγησιν αἱ ἂν παρουσιαζέτο, θὰ ἐφείλκε τὸν θαυμασμὸν ὄλων. Καὶ ὄντως τοῦτο συνέβη τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ κ. Ἰακώβου Λώρης, προδήλως ὑπὸ τὸ κράτος μεγαίστης ἐντυπώσεως, ἐκ τοῦ πλήθους τῶν εὐγενῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν ὠραίων γυναικῶν, ὧν οὐδὲν ἀνιμφιβόλως ἐκ τῆς κατείδος τῆς Κερκυρας ζωῆς της, ἠδύνατο νὰ τῇ δώσῃ ἰδέαν τινα. Συνῆλθεν ὁμῶς ἀμέσως, ὡς εἰ ἤγνωσον ἐκ τοῦ πρώτου βλέμματός της, τὴν ἐντύπωσιν, ἦν προῖξέντησεν εἰς ὄλους.

Θελκτικὴ, μὲ τὸ γλαφυρὸν ἀνάστημα τῆς νεαρᾶς νύμφης, κρατοῦσα κἀνιστρον χρυσοῦν πλήρες ῥόδων, ἰων, καρυοφύλλων, δεδεμένων εἰς δεσμίδιας διὰ λεπτῶν ταινιῶν, ἐφ' ὧν ἦτο γεγραμμένη ἡ χρονολογία τῆς ἀξιωματικῆς ἐκείνης ἐορτῆς, διήρχετο διὰ τῶν σωφῶν τῶν κυριῶν, μετὰ φυσικῆς εὐχερείας καὶ ἀπαθῶς βεβαιότητος κόρης ἀριστοκρατικῆς καταγωγῆς, οὐδὲν τι ἐχθίστης νὰ φοβηθῆ, καὶ προσέφερε τὰ ἄνθη της μετὰ ἐπεράστου χάριτος, ἀλλὰ χωρὶς νὰ προσθέτῃ λέξιν, μὴ ἀπαντῶσα, ἡ διὰ μικρᾶς κλίσεως τῆς κεφαλῆς εἰς τὰς

κολακείας τῶν κυριῶν ἕς ἐμίγευσεν ἡ χάρις καὶ ἡ κομψότης της, καὶ δι' ἐνὸς βλέμματός, ὅπερ δὲν ἐστερεῖτο λεπτότητος, εἰς τὰς ψλοφροσύνας τῶν ἀνδρῶν, ὡς ἐκεραυνοβόλησεν ἡ καλλονὴ της καὶ ἐδελείυσαν τὰ θελγῆτρό της.

Ἡ εἰσοδὸς της ἐξιτημένη δέοντως ὑπὸ ὁμηγύρωτος, ἰκανῆς ἀληθῶς νὰ τὴν ἐκτιμῆσῃ. Οὐδεὶς τὴν εἶδε πατε, οὐδεὶς ἤκουσε τὸ ὄνομά της, οὐδεὶς ἐγνώριζε τὰ κατ' αὐτήν. Διηρωτῶντο, ποῦ ὁ κύριος Λώρης τὴν εἶδεν, εἰάν τὴν εἶχεν ἐν τῷ μεγάρῳ του πρὸ πολλοῦ, καὶ πῶς ἠδυνήθη νὰ τὴν κρύψῃ τοιαυτοτρόπως ὑπὸ ὄλους τοὺς φίλους του.

Μετὰ τὴν διανερμὴν τῶν ἀνθέων, ἐπλησίασε τὸ κυλικεῖον καὶ ἐξηφανίσθη ἐκεῖθεν ἀθροῦβως δι' ἀφανοῆς θυρίδος καὶ ἡ ἑσπερὶς ἐξηκολούθησε, μετ' ἀμειψίτου πάντοτε ἀπολαύσεως.

Ἡ γλαφυρὰ ὁμῶς τῆς ξένης οκιά δὲν ἐξηφανίσθη τοσοῦτον ταχέως. Ὅλοι ἐπεθύμουν νὰ τὴν ἐβλεπον καὶ πάλιν, πολλοὶ τὴν ἐξήτησαν, ἄλλοι ἐπερίμενον νὰ ἐμφανισθῆ καὶ αὐτίς, ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἐφάνη πλέον.

Τὴν πρωτὴν ὄργα ἤρχισαν νὰ ἀποσύρονται οἱ προσκεκλημένοι. Ἐν μέσῳ τῶν ἀποχαιρετισμῶν, ὁ κύριος Λώρης ἐδέχθη πραγματικὴν πλήμμυραν ἐρωτήσεων ὑπὲρ τῆς ὠραίας ξένης, εἰς ἧς οὗτος ἀπῆντα δι' ὑπεκφυγῶν.

Β'.

Ὁ Ἰακώβος δὲν ἦτο μόνον μουσουργὸς, ἀλλ' ἦτο, καὶ περιηγητῆς μανιώδης. Ὅτε ὁ ἰουλιανὸς ἡλιος ἤρχιζε νὰ φλέγῃ τὰ πελοπονησιακὰ τῶν Παρισίων, τὸ πρῶτ' αἱ ταξείδια σφοδρὸν του πύθου τὸν κατελάμβανε. Ἦτο ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν ἀποδημητικῶν ἐκείνων πτηνῶν, τὸ ὅποια ἱπποκρούουσιν εἰς τὴν φωνὴν τῆς ἐποχῆς. Ὅσον δὴποτε ἰσχυροὶ ἢ θελκτικοὶ ἦσαν οἱ δεσμοί, οἱ κρατοῦντες αὐτῶν ἐν Παρισίῳ, ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ τοὺς θραύσῃ, ἢ τοῦλάχιστον νὰ μὴ τοὺς χαλαρώσῃ, ὅτε ἐπλησίαζεν ἡ ἐποχὴ τοῦ ταξείδιου. Τὰ ταξείδια αὐτὰ, τῶν ὁποίων ὁ σκοπὸς ἦτο πάντοτε καλλιτεχνικός, δὲν εἶχον οὐδεμίαν σχέσιν πρὸς τὰς χυδαίας περιηγησεις. Αἱ ἐκδρομαὶ του ἐγίνοντο εἰς μέση, εἰς ἃ τὰ εἰσπτήρια Κοῦκ δὲν ἰσχυον.

Ἐπειδὴ ὁμῶς συνηκόμισε πάντοτε μετ' ἑαυτοῦ τὸν πρὸς τὴν μουσικὴν ἐρωτῆσιν του, ὅστις ἐπλημμύρει πάντοτε τὴν ψυχὴν του, ὅ,τι ἰδιαίτατα ἐξίτηται, ἦσαν αἱ μουσικαὶ παραδόσεις, αἵτινες εἶναι ἡ ἄδουσα ψυχὴ τῶν ἐθνῶν. Ἔργα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀκατέργαστα, εἰς τὸ πρῶτον σχεδιαγράφημά των, πάντοτε ἀνώνημα, σιχνάκις πικρα τῆς τύχης, τεκνα ἀσυναισθητῶν στιγμιαίας ἐμπειρίας, κληροδοτηθέντα ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, μετὰ τῆς τρυφερότητος τοῦ πύθου, τὸ ὅποιαν τὰ ἐγέννησε.

(ἀναλυνθεῖ)

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Τ’ ΑΥΤΑ

‘Αφ’ εσπέρας ἡ κυρ Πέτρος, κτηματίας γεωργός ἐνός μικροῦ παρα τὴν Κωνσταντινουπόλιν χωρίου, λέγει εἰς τὸν μεγαλύτερον υἱὸν του ‘Ιακώβον :

— Δύριον θὰ πιάσῃς τὸ καλάθι αὐτὸ μὲ τὰ ὄγδοιχόντα ἀγὰ καὶ θὰ τὰ πῆς στὴν ἀγορὰν. Νὰ σπρωθῆς κομμάτι ἐνωρίς καὶ νὰ γυρίσῃς πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι, διότι σὲ χροιάζομαι στ’ ἀμ’ ἐλεῖ.

‘Ο ‘Ιακώβος, παιδί δεκαπέντε ἐτῶν, ἦτο εἰσπαιθῆς ἐσπαιθῆς, πρὸ τοῦ ἀνατολῆ ὁ ἥλιος, ἐνεδύθη σὲ πέντε λεπτά τῆς ὥρας καὶ ἀπὸ φρονευσμάτισε μὲ ὅτι εἶχε πρόχειρον, ἐπῆρε τὸ καλάθι μὲ τ’ ἀγὰ καὶ ἐξεκίνησε.

— Κάμει γρήγορα, μὴ μείνῃς πολὺ πρὸ δρόμο, σὲ χροιάζομαι τὸ μεσημέρι, ἐφώναξεν ἀπὸ τὸ παράθυρον ὁ κυρ Πέτρος. Καὶ κύτταξε νὰ τὴ δώσῃς σὲ καλὴ τιμὴ περιμένο τοῦλάχιστον τριάντα γρόσια νὰ σὲ δῶ.

‘Ο ‘Ιακώβος ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του μὲ ζωηρὸν βῆμα, ἤρχισε νὰ τραγουδῇ ἕνα τραγουδάκι, ἐνῶ ταυτόχρονα ἐσκελετο :

— Πόσον θὰ χαρῆ ὁ πατέρας, ὅταν ἐπιστρέψω γρήγορα στ’ ἀμ’ ἐλεῖ μὲ τριάντα γρόσια στὸ χέρι!

Δὲν εἶχε προχωρήσει πολὺ καὶ κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρον, εἰς τὴν πλευρὴν ἀκριβῶς τοῦ μεγάλου δρόμου, βλέπει μίαν κόρην νὰ καθέται καὶ νὰ τὸν κιντάρῃ

— Μὰ, εἶσαι σὺ, Εὐρυδίκη; καὶ τί θέλεις αὐτοῦ;
— Πηγαινω νὰ πουλήσω τ’ ἀγὰ τοῦ ὀρνιθῶνός μας ἔχω μαζεύσει κομμάτι ἑκατοστή.
— Κ’ ἐγὼ γιὰ τὸν ἴδιον σκοπὸ πηγαινω.
— ‘Ελα λοιπὸν νὰ πῆμε συντροφιά.

‘Η Εὐρυδίκη ἦτο μίαν χωρική κόρη δεκαπέντε ἐτῶν, μὲ ὠραία χαρακτηριστικὰ καὶ λευκοτάτην ἐπίδερμίδα, κάτω ἀπὸ τὴν ὀλοκίαν εσφύζε τὸ αἷμα τοῦ ἀγγόν, τὸ ὅποιον ἔχει καθαρίσει τὸ ὄξυγονον καὶ ὀυαίθριος βίος.

‘Ητο ζωηρὰ, φαιδρὰ καὶ προσηγνῆς, ἀλλὰ διὰ τὸν ‘Ιακώβον κάπως πείσιμον καὶ εἰσιμονος. Τὸ ἐλάτωμά τῆς αὐτὴ εἶχε κάμει τὸν ‘Ιακώβον νὰ ἀποκρούσῃ τὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν μίαν ἡμέραν εἶχεν εἰπεῖ ἡ μητέρα του :

— Παιδί μου, πῶς βλέπεις τὴν Εὐρυδίκην; εἶναι καλὸ κορ τοῦ φρόνιμο, ξεύρει μερικὰ γράμματα, ἐγὼ νομίζω πῶς . . .

— ‘Α! μητέρα, μὴ σκέπτεσαι δι’ αὐτὴν τίποτε.
— Καὶ διατι, παιδί μου, ἐπειδὴ εἶναι τόξα πτωχὴ; Δόξα τῷ Θεῷ δὲν στερούμεθα μὲ τὰ κτηματικὰ μας ἐμποροῦμε νὰ θρέψωμε καὶ μίαν ψυχὴ ἀκόμη.

— Μὰ!
— Ποῖος ξεύρει, εἰμπορεῖ νὰ εἶναι καὶ τυχερὴ καὶ μετὰ τὸν ἀρραβωνιά σας νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς πολὺ μακσοῦλι.

‘Ο ‘Ιακώβος δὲν ἀπήντησεν, ὅτι βέβαια, διότι εἶχε πεισθῆ, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ φανῆ, ὅτι ἐναντιόναται εἰς τὴν μητέρα του. Κατὰ βάθος ὅμως δὲν ἤθελε τὴν Εὐρυδίκην. Προετοιμασθε ἄρα γε κομμίαν ἄλλην; ‘Οχι, ἀλλ’ ἐνόμιζεν, ὅτι ἡ κόρη αὐτὴ ἦτο ἐγωίστρια.

‘Απο τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ποῦ ὁμίλησε διὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ ἡ μητέρα του, ἐκεῖνος ἀπέφευγε νὰ εἰπῇ τίποτε σχετικὸν εἰς αὐτὴν καὶ μάλιστα προσπαθεῖ νὰ μὴ συναντήσῃ καὶ τὴν κόρην, διὲ ἡ τύχη πλέον τοῦ τὴν φέρει εμπρὸς του καὶ μάλιστα συνοδοιπόρον εἰς τὸν μεγάλον δρόμον ποῦ ἐχώριζε τὸ χωριὸν τὸν ἀπὸ τὴν κομποπολιν.

‘Η ὁμιλία δὲν ἤρχθη ε’ ἀνοξῆ. ‘Η νεανικὴ ἡλικία εἶναι φλόγρον. ‘Ομιλοῦσαν διὰ χίλια δυο πράγματα, διὰ τὰς ἐσοδείας τῆς χωριατῆ, διὰ τὰ σταφύλια, διὰ τὴν ὠριμότητα τῶν γενναίων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, διὰ τὴν τιμὴν τῶν ἀγγόν καὶ διὰ πολλὰ ἄλλα ἐποισιῶδη πράγματα.

‘Όταν ἐβραβύνθησαν νὰ ὁμιλοῦν, ἤρχσαν νὰ τραγουδοῦν καὶ τότε ὁ μεγάλος δρόμος ἀντήχησεν

ἀπὸ τὰς νεανικὰς φωνὰς τοῦ ‘Ιακώβου καὶ τῆς Εὐρυδίκης, οἱ ὁποῖοι ἐφαινοντο τόσο εὐτυχεῖς.

‘Επροχώρησαν ἀρκετὰ, ἀνέβησαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ μικροῦ λόφου, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἤρχίζεν εἰς θαυμασιὸς κατηφορικὸς δρόμος.

— Νὰ δρόμος γιὰ τρέξιμο, λέγει ἡ Εὐρυδίκη, διακόπτουσα τὸ τραγουδί τῆς.

— ‘Αληθινὰ θαυμάσιος, ἀπαντᾷ ὁ ‘Ιακώβος, τρέχουμε;

— Διατ’ ὄχι; μὰ ποῦ θὰ εἶναι τὸ στοίχημα;

— ‘Ενα μανδῆλι. Δέχσοαι;

— ‘Εμπρός.
Καὶ ἀμέσως οἱ δύο συντροφοὶ ἤρχισαν νὰ τρέγουν ἐπάνω εἰς τὸν κατηφορικὸν δρόμον. ‘Εκρεχον σχεδὸν μὲ τὴν ἰδίαν δύναμιν, μὲ τὴν ἰδίαν ἀντοχὴν, προσέχοντες μὴ σπασοῦν τ’ ἀγὰ, ποῦ καθεὶς τῶν ἐκράτει μέσα εἰς τὸ καλάθι.

‘Αλλ’ ὁ ‘Ιακώβος, θέλων νὰ προπεράσῃ, συγκεντρώνει τὰς δυνάμεις του καὶ ὁρμᾷ ἔκρεχε πλέον σὺν ἀστυατῆ, ἔκρεχε χωρὶς νὰ βλέπῃ, ὁ κατήφορος τὸν ἐβόηθη πολὺ, ἀίφνης ὅμως εὐρίσκειται ἐπάνω εἰς ἕν στρώμα ἀπὸ φύλλα, τὰ ὁποῖα εἰς δυνατὸς ἀνεμος τοῦ Αἰγυόστου τὰ εἶχε στρώσει κατὰ γῆς, ὀλισθαίνει, χάνει τὴν ἰσορροπίαν καὶ πίπτει χωρὶς νὰ προηβῆσῃ νὰ προσπαθεῖσῃ τὸ καλάθι μὲ τ’ ἀγὰ, τὰ ὁποῖα ἐστρώθησαν ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον ὡς μίαν μεγάλην ὀμελέτταν.

Τὸ κακὸν ἦτο μεγάλο. Δὲν ἐπέιραζον τὸν ‘Ιακώβον τὰ κτυπήματα, τὰ ὁποῖα ὀπέστη, δὲν τὸν ἐμελε διὰ τὸ στοίχημα, τὸ ὁποῖον ἔχασεν, ὅσον διὰ τὰ λόγια, τὰ ὁποῖα θὰ ἤρχον ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ διὰ τὴν προσβολὴν, ποῦ θὰ ἴρισται, ὅταν τοῦ ἔλεγε τὸ γεγονός.

— ‘Επὺ τὰ πταῖς, λέγει μὲ θυμὸν ὁ ‘Ιακώβος εἰς τὴν Εὐρυδίκην.

— Γιατί, ‘Ιακώβε, τὸ λέγεις αὐτὸ; μήπως ἐγὼ σ’ ἐσπρωξά; ἤμην τόσο μακροῦ!

— Ναι, τὰ πταῖς ἐσὺ, διότι σὺ μοῦ ἔδωσες τὴν ἰδέαν νὰ τρέξωμεν.

— Μὰ μήπως καὶ ἐγὼ δὲν ἔκαμα τὸ ἴδιον; τώρα, ὅτι ἐγινεν ἐγινεν, εἶλα νὰ χωρίσομε τὰ γερά καὶ ἂν συλλογίσσοαι τὸν πατέρα σου, σοῦ δίδω ἐγὼ ἀπὸ τὰ χρήματα ποῦ θὰ πάρα.

— Καλὰ θὰ κάμῃς νὰ μὴ μὲ ζαλιζῆς, λέγει μὲ θυμὸν ὁ ‘Ιακώβος καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ, δὲν θέλω νὰ μοῦ μιλῆσῃς περὶ.

‘Η κόρη ἐκοκκ νῆσεν, ἐντροπιάσθησε καὶ χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε ἰτεμακρύνθη μερικὰ βήματα, ἐκάθησε κάτω ἀπὸ ἕν δένδρον, δὲν ἔπαυεν ὅμως νὰ παρατηρῇ μὲ τρυφερόν καὶ παρφορόν βλέμμα τὸν ‘Ιακώβον, ὁ ὁποῖος κατεγίνετο νὰ χωρήσῃ τὰ γερά ἀγὰ μέσα εἰς τὸ καλάθι.

— Νὰ πάρῃ ἡ εὐχὴ, μόνον εἴκοσι ἐβγήκαν γερά, ἐφθάρισε, καὶ τώρα μὲ εἴκοσι ἀγὰ πῶς θὰ φέρω σὶόν πατέρα μου τριάντα γρόσια;

‘Ανεστένωξεν, ἐπῆρε τὸ ελαφρον καλάθι εἰς τὸ χέρι καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῇ βαρῦθιμος.

‘Η Εὐρυδίκη τὸν ἤκολούθησε χωρὶς νὰ ὀμολῇ. ‘Ο ‘Ιακώβος ἐβραβύνετο, ὅτι οὔτε κἀν τὴν ἔβλεπεν.

‘Όταν ἐπῆγαν εἰς τὴν κομποπολιν, ἐχωρίσθησαν χωρὶς ὅμως ν’ ἀνταλλάξωσιν λέξιν. ‘Η Εὐρυδίκη ἐπῆγε σὲ μερικὰ γνωστὰ σπιτία διὰ νὰ πωλήσῃ τὰ ἀγὰ τῆς καὶ ὁ ‘Ιακώβος κατηρῆθη εἰς τὴν ἀγορὰν. ‘Η τιμὴ τῶν ἀγγόν ἦτο ἐκπεσμένη, ἀλλὰ ὅσον ὑπομένῃ καὶ ἂν ἦτο, πάλιν μὲ εἴκοσι ἀγὰ πῶς θὰ ἐκερδίζε πενήντα γρόσια; ‘Επῆγεν ἐλῶ, ἐπῆγεν ἐκεῖ τίποτε δὲν κατώρθωνε νὰ πάρῃ, οὔτε τὴν ἀναλογίαν.

Τέλος κάποιος τροχιστῆς ἐδέχθη νὰ τ’ ἀγοράσῃ ἅλα καὶ νὰ τοῦ δώσῃ δεκαπέντε γρόσια, ἀλλὰ μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ τοῦ γυρίσῃ τὸν τροχὸν τοῦλάχιστον μίαν ὥραν.

‘Ο ‘Ιακώβος ἐδέχθη δὲν ἐφοβεῖται ἀπὸ τὴν δουλειά.

‘Όταν ἐτελείωσε τὴν ἰσχυρίαν αὐτὴν, ἔβαλε τὰ δεκαπέντε γρόσια εἰς τὸ φιδάκιον καὶ ἐξεκίνησε. Πόσον ἦτο σκυθρωπός! τί θὰ ἔλεγεν εἰς τὸν πατέρα του;

Αίφνης συναντᾷ τὴν Εὐρυδίκην, ἡ ὁποία καὶ αὐτὴ μὲ κενὸ καλάθι ἐπέστρεφε.

— Πῶς τὰ κακάφερες; τὸν ἐρωτᾷ.

— ‘Εσενα νὰ μὴ σὲ μέλλῃ, τῆς ἀπαντᾷ ἀποτόμως.

— Μὴ θυμόνῃς, ‘Ιακώβε, εἶλα νὰ γυρίσομε μαζί.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ σύντροφο, νὰ κυτάρῃς τὴ δουλειά σου.

‘Η Εὐρυδίκη κατεβίβασε τὸ πρόσωπον καὶ δὲν ὀμολογεῖ πλέον διηρηθῆναι σκεπτικὴ εἰς τὸ χωριὸ τῆς. ‘Ο ‘Ιακώβος, περισσότερο σκυθρωπός, περισσότερο λυπημένος, ἐβράδιζε σιγὰ-σιγὰ, δὲν εἶχε δύναμεις νὰ περιπατήσῃ ταχύτερον.

— Τί θὰ εἰπῶ, ἐσκελετο, σὶόν πατέρα; Δὲν μὲ μέλλει διὰ τὴν ζημίαν, ἀλλὰ ποῦ θὰ πῶσω μικρός, θ’ ἀρχίσῃ νὰ μὲ κοροϊδεύῃ καὶ . . .

‘Εν ταῦτοις ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Εἶχε χάσει πλέον τὴν Εὐρυδίκην; εἶχε προχωρήσει ἀμὰ γε ἡ εἰμειν ὀπίσω; δὲν εἶχεν ἀντιληφθῆ.

‘Αλλὰ τί τὸν ἐμελλε; μήπως αὐτὴ δὲν ἦτο ἡ ἀφορμὴ τοῦ παθήματός; Τοῦλάχιστον αὐτὸ ὀπέθετε.

‘Εφθασε τέλος εἰς τὸ σπιτι του. ‘Η μητέρα του ἠτοίμαζε τὸ φαγητόν, ὁ πατέρας ἦτο εἰς τὸ ἀμ’ ἐλεῖ, ὁ ‘Ιακώβος ἐχαιρέτησε σκυθρωπός.

— ‘Ελα καὶ μὴ κἀνῃς τὸν λυπημένον, ἐγὼ εἰμειθα, τοῦ λέγει ἡ μητέρα του.

— Μὰ, μητέρα . . ., ξεύρεις δὲν πταῖω ἐγὼ.

— Ναι, ναί, τὸ ξεύρω, φαίνεται ἡ τσέπη σου θὰ ἦτο ξιλωμένη κα’ σοῦ ἔπεισα τὰ δυο μετζίτια.

— ‘Οχι δά, δὲν εἶναι ἐτσι, ἤρχισε διαμαρτυρόμενος ὁ ‘Ιακώβος, χωρὶς νὰ ἐννοῇ πῶς συνέβη νὰ μᾶθῃ ἡ μητέρα τοῦ τὸ παθήματόν του.

— ‘Ελα, θῆλεις νὰ μοῦ τὰ κρύψῃς; ἡ Εὐρυδίκη μοῦ τὰ εἶπεν ὀλα. Μοῦ εἶπε ποῦ ἐβιάζεσο νὰ ἐπιστρέψῃς γιὰ νὰ φθάσῃς ἐνωρίς εἰς τὸν πατέρα σου, μοῦ εἶπε πῶς ἀπὸ τὴν βίαν σου ἐσκόρπισες τὰ δυο μετζίτια, τὰ ὁποῖα ἐκείνη εἶχε καὶ μοῦ τὰ ἔφρεν, ἐ φ’ σὺ βέβαια θὰ ἐγυρίζεις νὰ τὰ ζητήσῃς.

‘Ο ‘Ιακώβος ἐνόησε τὸ σωτήριον ψεύδος τῆς κόρης καὶ ἀμέσως εἰς τὴν καρδίαν του καὶ τι ὀφροδόν ἠσθίνθη.

‘Η Εὐρυδίκη λοιπὸν, ἐσκέφθη, μ’ ἴσσωσεν, ἔδωκε τὰ δυο μετζίτια ἀπὸ τὰ ἴδικά τῆς χρήματα καὶ ἐφαντάσθη αὐτὸ τὸ ψεύδος διὰ νὰ μὲ σώσῃ.

— Ναι, μητέρα, προσέθεσε κατόπιν, καὶ τὰ ἐμαθεῖς, ἐτσι ἐγινεν.

— Στάσου τώρα νὰ φάγῃς λιγάκι πρὶν πάγῃς στ’ ἀμ’ ἐλεῖ.

— Τώρα, εἶσε ποῦ νὰ ἐτοιμάσῃς τὸ φαγητόν ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ.

Εἶπε καὶ πηγαινεῖ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητέρας τοῦ, ἂν ἔγει τὸ κιβώτιόν τῆς, ἀρπάζει ἕνα μετζίτιο κεντημένο μανδῆλι καὶ ἐξέρχεται βιαστικός.

Φθάνει εἰς τὸ σπιτι τῆς Εὐρυδίκης, τὴν ἐπὶσκει κατὰ ἀπὸ ἕνα δένδρον νὰ ξεκουράζεται.

— Πάρτο αὐτὸ, εἶναι τὸ στοίχημα ποῦ ἐκέρδησες, τῆς λέγει, διὰ τὸ τρέξιμο.

‘Η κόρη ἐμειδιάσεν.

— . . . ‘Αλλὰ σοῦ χρωστώ καὶ καὶ ἄλλο . . . τὴν καρδιά μου πᾶρ’ τὴν . . .

Καὶ ἀρπάζει τὴν κόρην καὶ τὴν φιλεῖ.

‘Επειτα, στρεφόμενος πρὸς τὴν μητέρα τῆς Εὐρυδίκης :

— ‘Απὸ τώρα νὰ μὲ λογαριάζετε γιὰ παιδί σας. (Κατὰ διασκευῆς). P.

«Ι Π Π Ο Κ Ρ Α Τ Η Σ»

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
Διευθυντής και Δοκτωρ τῆς Μ. ΜΟΥΣΕΙΔΗΣ ἱατρός
‘Ετησίως τόμος 600 περίπου σελίδων.
ΣΥΝΑΡΩΜΗ ΕΤΗΣΙΑ 40 ΓΡ. ΔΙ’ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΤΟΥΤΙΚΙΑΝ
10 ΦΡΑΓΚΑ ΔΙΑ ΤΟ ΕΣΠΕΡΙΚΟΝ 10
‘Ημισια τιμὴ διὰ τοὺς φοιτητὰς τῆς ἱατρικῆς.
Τὸ εὐχρηστότερον ἐπιστημονικὸν ἑλληνικὸν περιοδικὸν
Πέραν, 6, ὁδὸς Χατζῆ Ἀχμέτ, 6.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Νά τας μιμώμεθα.

Θέλουμεν νά φαινόμεθα ὅτι μιμώμεθα τὰς Ἑυρωπαϊὰς τῶν μεγάλων εὐρωπαϊκῶν πόλεων καὶ πιστεύομεν ὅτι τὰς μιμώμεθα, διότι φρονοῦμεν ὅτι διὰ τὰς γυναῖκας δὲν ὑπάρχει ἄλλο ἐπιτήδευμα ἀπὸ τὴν φιλαρέσκειαν. Καὶ ὁμῶς ἀπατώμεθα.

Ἡ Γαλλίς, ἡ ὁποία θεωρεῖται ὡς ἡ μάλ- λων φιλαρέσκος ὄλων τῶν γυναικῶν, δὲν φροντίζει μόνον περὶ τοῦ σωματός. Εἰς τὴν Γαλλίαν ὑπάρχει μία ζαηρὰ καὶ σφριγῶσα γυναικεία κίνησις εἰς ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα καὶ ὅλας τὰς ἀσχολίας. Ἀφίνομεν τὰς ὑπαλ- λήλους τῶν διαφόρων καταστημάτων, τὰς δα- κτυλογράφους, τὰς βαντιές καὶ τὰς ὁμοίας τιν. Ἡ ἐπιστήμη, ἡ βαρεῖα καὶ θετική, ἔχει προ- σελκίσει πολλὰς. Πρόχειρον παράδειγμα ἔχομεν τὴν κυρίαν Κουρῦ, τὴν ἐφευρέτριαν τοῦ ραδίου. Ἡ καλλιτεχνία ἀριθμῆι πολλὰς ἱερείας πρὸ τινων ἀκόμη ἡμερῶν τὸ βρα- βεῖον τῆς Ρώμης εἰς τὴν γλυπτικὴν ἀπενε- μίθη εἰς μίαν δ*, τὴν Lucienne Heunelmann, ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς ἐπιδοκιμασίας. Ἡ φιλο- λογία βεβαίως ἀριθμῆι τὰς μεγαλειτέρας κατακτήσεις μεταξὺ τῶν γυναικῶν. Ἐκτὸς τῶν ὀνομαστῶν συγγραφέων, τὰς ὁποίας στέφουν αἱ ἀκαδημαῖαι καὶ παρασημοφοροῦσιν αἱ κυβερνήσεις, ὑπάρχει μία μεγάλη λεγεὼν τρυφερῶν τῶν γραμμάτων σκαπανέων, αἱ ὁποῖαι κατακλύουσιν τὴν Σορβόννην καὶ τὴν μεταβάλλουσιν εἰς θεσπεσίαν ἐκθεσιν χάριτος καὶ κομψότητος. Ἡ ἀεροπλοῖα καὶ αἱ ἐξε- ρευνήσεις ἐπίσης κατέγραψαν εἰς τὰς δέλ- τους τῶν κυρίας ὡς λάτρεϊς. Καὶ τώρα ἐρωτῶ: εὐρισκόμεθα ἢ ὄχι ἐν τῇ ἀπάτῃ ὅταν νομί- ζωμεν ὅτι μὲ τὸ νά φοροῦμεν esourte dourier cri ἢ καπέλον à la Napoleon, κατέστημεν καὶ εὐγενεῖς Γαλλίδες;

Εἶναι τῇ ἀληθείᾳ πολὺ λυπηρὸν νά νομί- ζωμεν ὅτι μιμώμεθα τὰς γυναῖκας τῆς Ἑὐ- ρώπης καὶ νά μὴ κατορθώωμεν τίποτε ἄλλο, παρὰ ν’ ἀφομοιοῦμεθα πρὸς τὸν demi monde τῶν εὐρωπαϊκῶν μεγαλοπόλεων.

ΦΙΛΟΜΗΛΙΑ

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΜΑΣ

Αἱ παρουσιάσεις

Αἱ παρουσιάσεις ἐπιτρέπουσιν ἀφ’ ἐνός ν’ ἀ- ποφεύγωμεν τὰς ὀχλήρας σχέσεις, ἐνῶ ἀφ’ ἑτέ- ρου διευκολύνουσι τὰς γνωριμίας. Προκαλοῦσι τὰς συμπαιθείας καὶ κανονίζουσι τὴν συνο- μιλίαν. Ἐνὶ λόγῳ ἐπιτρέπουσιν εἰς ἕκαστον νά ἑμιλῇ καὶ νά κινήται ἐν πλήρει γνώσει ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τὸν ἀκούουσι.

Μερικοὶ καταχρῶνται τῶν παρουσιάσεων. Συνιστῶσιν ὅποιον τύχει, εἰς ὅποιον τύχει καὶ μάλιστα εἰς ἐκείνους, τοῖς ὁποίοις καὶ αὐτοὶ δὲν γνωρίζουσι καλῶς.

Κανεῖς δὲν εἶναι ὑπόχρεως νά συστήσῃ τὸν συνοδόν του πρὸς τινα, τὸν ὁποῖον συναντᾷ καθ’ ὁδόν.

Ἐν τῇ οἰκίᾳ ἡ οἰκοδέσποινα ὀφείλει νά συστήσῃ πρὸς ἄλληλα τὰ πρόσωπα, ἅτινι εὐρί- σκονται εἰς τὸ σαλόνι τῆς.

Αἱ παρουσιάσεις πρέπει νά γίνωνται ἐκ τοῦ ἀνδρός πρὸς τὴν γυναῖκα, ἐκ τοῦ νεωτέρου ἢ κατωτέρου πρὸς τὸν ἀνώτερον. Ἐνα κύριον θὰ συστήσωμεν πρὸς μίαν κυρίαν διὰ τῶν ἐξῆς περίπτω:

— Ἐπιτρέψατε νά σᾶς συστήσω τὸν κύριον δεῖνα, ὅστις εἶναι . . .

Καλὸν νά συνοδεύωσι τὸ ὄνομα οἱ τίτλοι καὶ τὸ ἐπάγγελμα, ἐφ’ ὅσον ταῦτα εἶναι τοιαῦ- τα, ὥστε νά ἐκλύσωσι τὴν εὐνοίαν ἐκείνου, πρὸς ὃν γίνεται ἡ σύστασις.

Ὅταν ἡ σύστασις γίνεται πρὸς κυρίαν οἱ τίτλοι εἶναι περιττοί.

Μία κυρία θὰ παρουσιάσῃ ἄλλην εἰς μίαν φίλην τῆς ὡς ἐξῆς:

Συγρομένη πρὸς τὴν μεγαλειτέραν καὶ ἐν ταῦτῳ ὑποδεικνύουσα τὴν ἄλλην θὰ εἴπῃ:

— Σᾶς παρουσιάω τὴν καλὴν μου φίλην κυρίαν Δ. . .

Κατόπιν δὲ στρεφομένη πρὸς τὴν νεωτέραν:

— Ἡ κυρία Ρ. . .

Ὅταν δὲν ὑπάρχῃ μεταξὺ τῶν κυριῶν καμ- μία οἰκειότης, ἡ σύστασις γίνεται λακωνικῶς:

— Ἡ κυρία Δ.— Ἡ κυρία Ρ. . .

Μετὰ τὴν σύστασιν ἡ συνομιλία δύναται ν’ ἀρχίσῃ ὡς ἂν ὑπῆρχε παλαιὰ γνωριμία. Ὅταν πρόκηται νά παρουσιασθῇ κύριος πρὸς κυρίαν, ἐν τῇ ἀριστοκρατίᾳ ἐπικρατεῖ συνήθεια νά λέγεται μόνον τὸ ὄνομα τοῦ κυ- ρίου.

— Σᾶς παρουσιάζω (ὅταν ἑμιλῇ κυρία) ἢ ἐπιτρέψατέ μοι νά σᾶς παρουσιάσω (ὅταν συνι- στᾷ κύριος) τὸν κύριον Κ.

Ὁ κ. Κ. ὑποτίθεται καὶ πρέπει νά γνω- ρίσῃ προκαταβολικῶς πρὸς ποῖαν θὰ συστήθῃ.

Ὅταν συνιστᾷτε συγγενῆ σας πρὸς ξένον, μὴ παραλείπετε ποτε νά εἰπῆτε ὅτι εἶναι συγ- γενεῖς σας.

— Σᾶς συνιστῶ τὸν ἀδελφόν μου, τὸν ἐξά- δελφόν μου Γεώργιον.

Κυρία δὲν ἐπιτρέπεται νά συστήσῃ ἄνδρα πρὸς τὸν συζυγόν τῆς.

Ἡ κυρία Ζωή.

ΦΑΓΗΤΑ ΚΑΙ ΓΑΥΚΥΣΜΑΤΑ

Κομπόστα ἀπίδια.

Λαμβάνομεν 1 ὄκιν ἀπίδιον, τὰ ὁποῖα τρυ- πώμεν ἀπὸ τὸ ὀπίσω μέρος μὲ καρφίτσιν, καὶ ζεματίζομεν, ἀφροῦ δὲ βράσωιν, τὰ θέτομεν μέσα εἰς τὸ σιρόπιον. Καὶ ἅμα δέσωιν, τὰ φυλάττομεν εἰς ἕν βάζον.

Ροδάκινα κομπόστα.

Πέρνομεν τὰ ροδάκινα, τὰ κερφαίνετε εἰς διαφόρα μέρη μὲ ἕν κερφόνιν καὶ τὰ ρίπτετε εἰς νερόν ζεστόν ἐπάνω εἰς τὴν φωτιάν, ἀφροῦ μαλακώσωιν τὰ στραγγίζετε, τὰ σκεπάζετε μὲ σιρόπι κατόπιν τὰ σκεπάζετε μὲ χαρτιά τὴν ἄλλην ἡμέραν στραγγίζετε τὰ ροδάκινα, βρα- ζετε τὸ σιρόπι καὶ προσθέτετε ἀκόμη ζαχα- ριν, ρίπτετε μέσα τὰ ροδάκινα, μόλις πάρουν μίαν βράσιν, τὰ καταβάζετε, τὰ σκεπάζετε μὲ χαρτιά, καὶ τοῦτο ἐξακολουθεῖτε νά κάμνητε ἕξ ἡμέρας ἕως οὗ νά μείνῃ τὸ σιρόπι εἰς τὸν βυθμόν ποῦ τὸ ἀφήσατε.

ΜΑΡΙΑ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ :

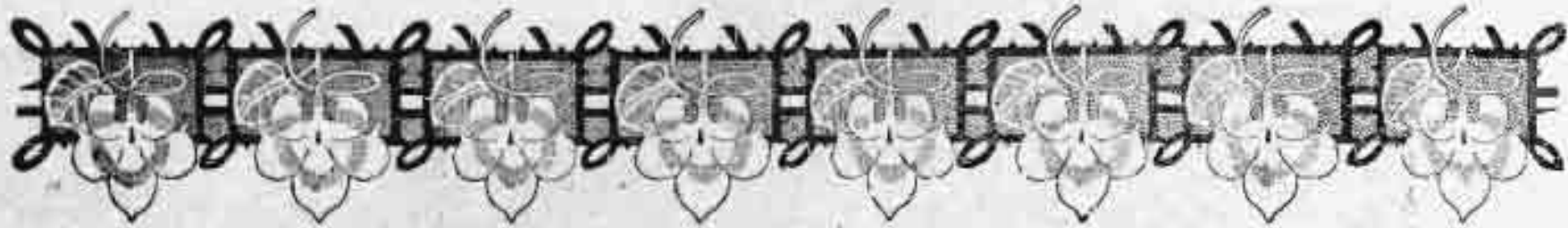
“ Η ΓΥΝΗ ”

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ, ΤΗΣ ΝΕΑΝΙΔΟΣ, ΤΗΣ ΕΓΓΑΜΟΥ

μὲ ποικίλας καὶ ἀφθόγους συγκατάς πρὸς διατήρησιν τῆς ὑπαρχούσης καλλονῆς καὶ δημιουργίαν νέας Ἐργον πρωτότυπον καὶ μοναδικόν εἰς τὴν γλώσσάν μας, ὀφειλόμενον εἰς τὰς ἐνδελεγεῖς εἰδικὰς μελέτας τοῦ διαπρεπούς καὶ γνωστοτάτου τῆς πόλειός μας ἱατροῦ κ. Μ. ΜΟΥΣΕΪΔΟΥ, διευθυντοῦ τοῦ ἱατρικοῦ περιοδικοῦ «Ἰατροκράτους» καὶ ἐκ τῶν τακτικῶν συνεργατῶν τοῦ «Ἀσ’ Όλα».

Οὐδεμία κόση, οὐδεμία νεάνις, οὐδεμία γυνὴ κρᾶται νά μείνῃ χωρὶς ν’ ἀναγνώσῃ τὸ θαυμάσιον αὐτὸ ἔργον τὸ ἕκαστον θὰ τῇ χάρισι· διαρκῆ ὑγιάν, αἰωνίαν ἀνθηρότητα καὶ παντοτεινὸν σφρίγος. Τὸ ἔργον ἀποτελεῖται ἐκ 2 τόμων ἐκ 200 περίπου σελίδων ἕκαστου. Τιμὴ τόμου γρόσια 5.

Ἐγγραφαὶ γίνονται: Ἐν Πέτρῳ: Γραφεῖα «ἸΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ», ὁδὸς Χατζή-Αχμετ, ἀρ. 6 — Ἐν Γαλατῇ: Γραφεῖα τοῦ «ἈΠ’ ΟΛΑ», Πιπτιοπά- ζαρον, Σαατοῦ χάν, ἀρ. 16 — καὶ παρὰ τῇ διευθύνει τῆς «ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤῶΝ ΚΥΡΙΩΝ». Τῷ αἰτοῦντα ἀποστέλλεται ἡ σχετικὴ ἀγγελία.

Ἡ Τᾶ Φαίδρα καὶ τᾶ Εὐθύμα

BYZANTINAI HMERAI

Ἡ ΕΒΔΟΜΑΣ

Τὰ κινικά κινήματα τῶν τελευταίων ἡμερῶν...

Καὶ ἡ χολέρα, μμουμένη τὸς ἰατρογούς...

Ὁ Δῆμαρχος ζητεῖ ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν...

Ἀφ' ἑτέρου τὸ Ὑγειονομεῖον προτείνει...

Οἱ Μουσουλμάνοι βουλευταὶ περιέχονται...

Τὸ ζήτημα τοῦ Γερμανοῦ καθηγητοῦ Ρίχτερ...

Προτείνομεν νὰ κληθεῖσιν οἱ ἄρχοι...

Ἡ ἑξωτερικὴ πολιτικὴ κατάστασις ἐμβάλλει...

Καθὰ ἀγγέλλεται ἐκεῖθεν, τὸ συνοικεσίον...

Κοινωνικὴ κίνησις: Τὴν προσεχὴ Πέμπτην, 1 Σεπτεμβρίου...

Δὲν γνωρίζομεν τὸν συντάσσοντα τὸ ἡμερήσιον...

Ἀργὰ χθὲς τὴν νύκτα ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸ Βαριετὲ...

Τὸ Μικτὸν Συμβούλιον ἠσυχολήθη...

ΤΟ ΚΟΛΥΒΡΙΟΝ

Ὁ κ. Ν. Βασιλειάδης, ἰατρός, συνέστησεν...

Κυκλοφορεῖ τὸ ἑβδομὸν τεύχος ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ΤΗΣ ΦΡΑΜΜΑΣΩΝΙΑΣ

Παραγγέλλει εἰς τὴν διεύθυνσιν: Γαλατῶ Χάν...

Γνωστοὶ Τρποὶ

Ὁ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

ΚΟΝΤΟΣ, λυγρός, καστανός, ἴσως στὰ νεῖατα...

Εὐτράπελος, καλὸς εαυσεύ, λεπτὸς τοῖς τρόποις...

Κόλαξ καὶ μὲ τὸ παραπάνω δουλοπρεπὴς πρὸς τοὺς...

Χαρακτηριστικόν: Στὰ νεῖατα τοῦ τὸν ἔλεγον...

Παρασμένα μεγαλεῖα, ὅπως λέγει ὁ ποιητής: Ἐγώ.

Εἰς τὴν Librairie des Ecoles

Παιδιά Τοῦνελ, ἀρ. 525 (πρὶν Χριστοδουλοῦ)...

Ἡ γοερικὴ σας ὄλη καὶ διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ διὰ τὰ Γοιρεῖα...

Οἱ ἔχοντες ἀνάγκην ἀντικείμενον διὰ δῶρα...

ΓΑΛΛΙΚΑ ἘΜΠΟΡΕΜΑΤΩΝ τοῦ Ἀμαρσὲν, κ. ΝΥΡΠΙΔΙΟΥ Ο.Α. ΣΑΜΠΟΡΑΚΗ...

Ἐνθα θέλουσιν εὐρη εὐλα τὰ ἀριστουργήματα...

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

ΔΙΑΦΟΡΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Κατά συνεδρίαν τοῦ Δ. Ε. Μικτοῦ Συμβουλίου ἀπερρίφθη αἴτησις τῆς ἐπιτροπῆς Γαλατᾶ, ἐξαιτουμένης ὡς παύση ἡ ἐξάρτησις τῶν ἐκκλησιῶν αὐτῆς. Συνεστήθη ἐπιτροπή πρὸς ἀπ' εὐθείας συνεννόησιν μετὰ τῶν Ἐθν. Φ. Καταστημάτων.

— Συνοδικῶς ἀνεγνώσθη τηλεγράφημα ἐκ τῶν Μεταλλείων Ἀκ-δογ Χαλδείας, ὅπερ ἐκθέτει τὴν ἐξισλάμισιν καὶ ἀπαγογὴν ὑπὸ Μουσουλμάνων εἰς τὰ ὄρη δύο παρθένων. Παρὰ τὴν διαμαρτυρίαν τῶν γονέων, τῶν συγγενῶν καὶ ὄλου τοῦ πλήθους, οὐδὲν κατορθώθη. Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀπεφάσισε ν' ἀποσταλῆ ἔκτινον εἰς τὴν Κυβέρνησιν τιμολόγιον καὶ ζήτησὶς ἢ παράδοσις τῶν νεανίδων καὶ ἡ τιμωρία τῶν ἀπαγωγέων.

— Ὁ μητροπολίτης Παραμυθίας ἀπέστειλε τηλεγράφημα, δι' οὗ καταγγέλλει τὸν βουλευτὴν Πρεβέλης Χαμηλὴ βέην ὡς ἐξυβρίσας ἐν μέσῳ ἀγορᾶ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν. Ἡ Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὡς διαμαρτυρηθῆ εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

— Οἱ ἑλληνορθόδοξοι τῶν Ἀδάνων τηλεγραφικῶς ἀναφέρουσι ὅτι ἀπέστειλαν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τηλεγράφημα, δι' οὗ ἐξαιτοῦνται τὴν διατήρησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν προνομίων.

— Ἐγένετο ἐν Θεσσαλονίκῃ συγκέντρωσις τῶν ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων καζιῶν τοῦ νομοῦ, καθ' ἣν ἀπεσιώθη ψήφισμα εἰς τὴν Κυβέρνησιν, παρακαλουμένην, ὡς διατηρήσῃ τὰ ἐκκλησιαστικὰ προνόμια καὶ ἐπισημῶσιν τὴν ἰσοπολιτείαν.

— Ἐκ τῶν καζιῶν Ἀμισοῦ, Τουρσαμπᾶ, Λαδικ Κωτροῦ, Χαβίνας, Ἀμισαίας καὶ Μεζιφυρῶντος ἀγγέλλονται συλλλητήρησι, δι' ἧν οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἑλληνικῶν κοινότητων ζητοῦσι παρὰ τῆς Κυβερνήσεως διατήρησιν τῶν θρησκευτικῶν προνομίων καὶ ἐφαρμογὴν τῆς ἰσοπολιτείας πρὸς καλὸν τοῦ τόπου.

— Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς ἐκπαιδευτικῆς ἐπιτροπῆς, προσκληθεὶς παρῆστη ὁ ἐκ τῶν καθηγητῶν τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς κ. Μ. Αὐθεντόπουλος, καταγγελλθεὶς ὡς μαλλιαρός· ὁ ἐν λόγῳ καθηγητῆς ἀπελογηθῆ· αἱ δηλώσεις του ἐκρίθησαν ἐπαρκεῖς.

Ἡ ἐν Γαλλίᾳ κατάστασις ἐπεδεινώθη· ὁ λαὸς ἰδίᾳ τῶν βορείων μερῶν ἐκήρυξε γενικὴν ἀπεργίαν, διαμαρτυρούμενος διὰ τὴν ὑπερτίμησιν τῶν τροφίμων.

— Ἐκκλοφόρησε φυλλάδιον τοῦ Ρώσου λογογράφου Γ. Ἐβρεϊνῶφ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἰδεολογία τοῦ ἑγγίς Ἀνατολικοῦ ζητήματος» ἐν τῷ ὅποιῳ ἀποφαίνεται περὶ ἀναγεννήσεως τῆς Τουρκίας ὡς δυνατῆς μόνον διὰ τῆς ἀποχωρήσεως τῶν Τούρκων ἐξ Εὐρώπης.

— Ὁ κ. Ὑρόλ, διευθυντὴς τοῦ Λοιψρον, ἐτιμωρήθη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως διὰ διαθεσιμότητα, ἐπὶ ἀνεπαρκείᾳ.

— Ὁ Ἰρλανδὸς ἀεροναύτης Φρίσπερ, πεισὼν ἀπὸ ὕψους 100 μέτρων, ἐφρονεῖσθη. Οἱ Γάλλοι στρατιωτικοὶ Γκραιγὸ καὶ Καμὴν κατὰ τινα ἀνάβασιν, περὶντες ἀπὸ μεγάλου ὕψους, ἐφρονεῦθησαν.

— Ὁ Ρίχτερ ἐδήλωσεν ὅτι οὐδέποτε ὠδηγήθη ἐπὶ ἑλληνικοῦ ἐδάφους.

— Ἐτελέσθησαν ἐν Πειρουπόλει οἱ γάμοι τῆς προιγκησίας Ἑλένης τῆς Σερβίας μετὰ τοῦ πρίγκηπος Ἰωάννου Κωνσταντινοβίτου.

— Ὁ πρόην Σάχης ἠτήθη πρὸ τῆς Τεχεράνης.

— Ἐν Ἀδάνοις ἐγένετο διὰ τῆς βίας ἀπαγωγή καὶ ἐξισλάμισις τῆς θυγατρὸς τοῦ κ. Φραντζέβι. Εἰς τὸ ζήτημα ἐπενέβη ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Ἰταλίας.

— Ὁ Σμύθ, συντάκτης τοῦ «Ἐξέλιου», διαταχθεὶς ὑπὸ τῆς ἀρχιεπίσκοπος, ἔκαμε τὸν γύρον τῆς γῆς εἰς 39 ἡμέρας, 19 ὥρας καὶ 37 1/2 λεπτά.

— Νέον ἀεροπορικὸν ρεκόρ ἀγγέλλεται ἐκ Παρισίων· ὁ ἀεροπόρος Φουρνὴ ἐπὶ 11 ὥρας 1' καὶ 25" διήνυσε 720 χιλόμετρα, μὴ κατεβῆν διόλου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Ἀπὸ τῆς 20 μέχρι τῆς 25 Αὐγούστου συνέβησαν ἐνιαυθῶ 232 χολερικοὶ κοούσματα, ὧν 69 θανατηφόρα καὶ 54 θάνατοι ἐκ προηγουμένων κρουσμάτων.

— Ἀπεφασίσθη ἡ ἀναβολὴ τῆς ἐνάρξεως τῶν μαθημάτων ἕνεκα τῆς χολέρας.

— Ἐξεφράσθη ἡ εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἐν τῇ Σχολῇ τῶν Γλωσσῶν καὶ τοῦ Ἐμπορίου ἐπιτελούμενην ἐργασίαν.

Ἀραβῶνες. — Μετὰ μεγίστης χαρᾶς ἀγγέλλομεν τοῖς ἀραβῶνας τῆς χαριτοφύτου καὶ εὐγενεστάτης δούκισσας Μ. Ρικτιβάν, μετὰ τοῦ ἐν Καλκούτῃ εὐδοκίμως ἐργαζομένου κ. Νικολ. Τσουόσογλου. Γαίνομεν μὲ ἰνθὴ καὶ μὲ θερμοπαίτις εὐχὰς τὸ εὖστασ τῶν μεμνηστευμένων καὶ συγχαιρούμεν τοὺς συγγενεῖς αὐτῶν διὰ τὸ εὐχάριστον τοῦτο γεγονός.

— Ἐν τῷ ἐρατεινῷ τοῦ Μακροχωρίου προαστεῖῳ δύο νεαρὰ καὶ θεργύωσαι ὑπάρξεις, ὁ Πρόδρομος Π. Πορλόγγου καὶ ἡ Μαρίκα Π. Ἰωσηφίδου, ἀντήλαξαν τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν, 21 Αὐγούστου, τὸν δικτύλιον τοῦ ἀραβῶνος. Εἰς τὰ θεῖμα τῶν συγγενῶν καὶ φίλων συγκαταστήσα, συνεννοῦντες καὶ τὰ ἡμέτερα εὐχόμεθα εἰς τὸν καλὸν μαρ φίλων γλυκείας τῆς ἡμέρας τῆς μνηστείας καὶ ταχέαν τὴν στέφιν.

Προσαγωγή. — Μετ' ἐνθουσιαστικῆς ἀποδοχῆς ἐπαρθεῖται ὅτι ἡ γαλλικὴ κυβερνήσις ἀπένευσε τὸ παράσημον καὶ τὸν τίτλον ἀκαδημαϊκοῦ ἀξιωματικοῦ εἰς τὸν γνωστὸν διδάκτορα τῆς φιλολογίας τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων καὶ Καθηγητῆ τῶν λατινικῶν καὶ γαλλικῶν ἐν τῇ Ζωγραφικῇ καὶ τῇ Προτύπῳ Λυκείῳ Vatelot ἑλλ. κ. Γ. Παπαδόπουλον.

Θάνατος. — Μετ' ὀδύνης ἀληθοῦς ἀγγέλλομεν τὸν πρόωγον θάνατον τοῦ ἐν Φουλιτζικῇ Δημ. Γ. Σαραφίδου, ἐπελθόντα μετὰ βραχείου νόσου εἰς ἄσους ἐγγύρῳσαν τὸν μεσημέριον, εἰς ἐκεῖνον· οἱ ὄλοιοι ἐξερμήνευσαν τὸν θάνατον αὐτοῦ προέβησαν τὴν βεβαιότητα ὅτι αὐτὸς ἐπὶ τὴν ἐκείνην ἡμέραν, διὰ τὴν αὐτοῦ ἐκλείπει μία πολὺ συμπαθὴς ψυχογονία, μία σφριγῶσα δύνανσι, μία ψυχὴ καθ' αὐτὸ γενναία. Ὁ Δημήτριος Σαραφίδης, κατὰ αὐτὸ τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ εἶχε φθάσει, εἶχε προφέρει ἐν τούτοις πολλὰς ἰατρικὰς καὶ βοηθηματικὰς εἰς τὴν κοινότητα, ἧς σήμερον τὸν θηγεῖ, περὶ τὰ τέλη δὲ τοῦ βίου του διὰ διαθήκης καταλείπει 300 λίρας ὑπερ τῶν ἀναγκῶν τῆς ἐκκλησίας· σπεύδοντες δάκρυ ἐπὶ τῷ υἱῶν του, εὐχόμεθα τῇ μεταστάσει γῆν ἑλισθῶν καὶ τοῖς συγγενεῖς αὐτοῦ παρηγορεῖν. Κ

— Ἐξεδόθη ὑπὸ τῆς Φιλολογικῆς Ἀδελφότητος Ταταυῶν «Πρόσδος» τόμος, περιέχων τὰ πρακτικὰ τοῦ συνέλλογτου εἰς τοὺς 1910-1911, ἀφ' ἑφάρμοσιν τοῦ Προέδρου, λογοδοσίαν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, Παινηγορικῶν ἰατῶν Τσίτσικρα, πνευματικῶν ἀποστολῶν Νοεμῆς Ζωῆς πασᾶ, κείμενα πρὸς τὴν «Πρόσδο» ὑπὸ Ὀμ. Μπακᾶ, ἐκθέσιν τῆς Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἐπιδηλώσασιν ἀσθενῶν τινῶν τοῦ ἐν ἰσχύϊ κανονισμοῦ. Ἀναδιδούντες τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου τούτου, ἀφ' ἐνὸς μὲν βλέπομεν τὴν δρᾶσιν τοῦ κοινοφελούς τούτου καὶ λαμπροῦ σωματείου, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀναμνησκόμεθα τῆς ὀφθαλμῶν τελετῆς ἣ ἡσπία ἐγένετο ἐπὶ τοῖς ἐγκαινίοις τοῦ νεοδημητῶν αὐτοῦ μαγάρου. Τὰ θεῖμα συγκαταστήρημά μας εἰς τὴν «Πρόσδο» καὶ τὰ μέλη τῆς.

6. Ἀπρόοπτον. Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ βασταχθῶσι με δύο δάκτυλα 60 ἀγελάδες; (*Ἐοσίλη ὑπὸ Ἀλκινόου*).

7. Κρυπτογραφικόν. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 1, 2, 5, 6, 1, 9, 1, 3, 4, 13, 12, 10, 4, 11, 10, 6, 2, 4, 6, 7, 6, 6, 8, 13, 5, 6, 1, 8, 9, 11, 12, 10, 6, 11, 1, 3, 12, 13, 13, 5.

Ὀδῆσι: Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ 13 ἀριθμοὶ διὰ γραμμάτων οἷως, ὥστε ν' ἀποτελῶσι ταῖα ὄνομα πόλεως. Ἐκ τούτων λαμβανόμενα τίτλα, νὰ σχηματισθῶσιν ἑτέρα; πόλεις. (*Ἀποστολὴ Γ. Ἰωάννου, Πέτρον*)

8. Δογοπαίγιον. Ποῖα πόλις τῆς Ἰταλίας εἶναι καὶ μέλος τοῦ σωματείου μας; (*Ἀποστ. Ν Κορινθίων, Πέτρον*)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀληστράτη, Γ. Γ. Γοῦν. Κλιβ. ἀντίτ. δυο ἔγγρ. β' ἔξμ. Εὐχ. Συμμορφ. Ὅροις γ' ἔξμ. βλῆπ. εἰς φύλλον Ἀναμέν. ἀντίτ. — Ἀττάλειαν, Σε. Παπαῖ. Συμφων. πληροῦς πρὸς τὰ γραφόμε. σου Συκεῖν. μεγάλως ἐκ τῶν πρὸς τὸ «Ἀσ' Ὀλα» ἀσθημ. σου. Ἀποστ. Ἑλλάς. — Ἀπόδοθ. Ἀλέξ. Γ. Παπαῖ. Θερωμῆς εὐχαρ. δι' εὐλογοσυστάσεις. Παρὰ. ὅπως γνωστοποιῆται ἑλλείψ. ἀριθμ. δι' ἀποστολῆν εἰς τὸ ἔξμ. ἐγκαιρ. θὰ στέλ. — Ἀντίπελ. λον, Καστελαρζου, Π' Γεώργιον Γ. Σιδερόν ἀντί γ' ἔξμ. ἑλλάβ. Εὐχαρ. — Ἀδριανούπολιν, Δημ. Ἀθαν. Εὐχ. δι' ἀνατίσεις.

Βελίτζ. Χαράλ. Θεοδ. ἀνατίσεις ἑλλάβ. ἐν ὄψει Ἀναμέν. — Βαβᾶ Ἐοκῆ. Ἰωάν. Ἰωαννίδ. ἀντίτ. ἑλλάβ. Ἀποστ. — Βαβῆστ. Παν. Παπαῖ, ἰσοχρ. ἐπιστ. ἑλλάβ. ὡς καὶ γοσμ 47 1/2 γροσ. Ἀναμέν. πλείοντα σου ἰσῶν. Εὐγνωμονοῦμεν.

Κορυθαῖν, Γ. Θ. Φουρ. ἑλλάβ. 25 γρ. ἀντίτ. γ' καὶ δ' ἔξμ. ἀναμέν. σινδρ. β' ἔξμ. Ἀνατίσεις α' ἔξμ. ἔξμ. ἑλλείψ. — Καβαλλὰ. Σεν Ἀναγν. εἶμεθα σύμφωνοι. — Ἀπόδοθ. Γ. Χ. Καίση, ἑνεγρ. Ὅση. σινδρ. ὡς καὶ ἀντίτ. ἀναμ. ἀντίτ. σινδρ. τῆ δρομ τοῦ «Ἀσ' Ὀλα». — Κροσάνη, Γεώργ. Κ. Βουλκίδη, ἰσῶν. ἰσῶν. εὐχ. ἑλλάβ. ἑλλείψ. οἱ δικτῆρ τὴν ἀνεπίλ. τάξιν, ἦν κρατεῖτε ἡμεῖς. Διὰ τὰ κρ. ἡμεῖς, φροντίσατε παρακαλ. καὶ ἐν ἀνάγκῃ μας διδτε τὰ ὄνομα. τῶν ἐπιλησμ. πρὸς δημοσιεύσιν. Εἰς τὸν λογ. εἶμεθα συμφωνοῦμεν. Καὶ πάλιν σὺς εὐχαρ. — Καλλιπολιν, Ἀγγελοχόροιο, Χρῶσ. Τσαλίκην, εὐχαρ. διὰ δικαίαν κρίσιν δημοσιογρ. ἐπαγγέλι. Ἡ εἰκὼν δυστυχῶς εἶναι τῶσαν ἀδύνατος, ὥστε ὁ τοιχογρ. ἀδυνατεῖ νὰ ἐργασθῆ. (*Ἐλλείψ. χώρου ἢ συνέχεια δημοσιεύσασιν εἰς τὸ προσεχές*).

Η ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ

ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 638)

— Ὁ Μουράτ σὺς γελᾷ, δὲν εἶναι τρελλός!

— Καὶ ποῖος ὄμιλεῖ; ἤρωτησαν οἱ Γάλλοι.

— Ὁ Γέρβας, ἀπήντησεν ἡ φωνή.

Οἱ Γάλλοι ἐφροκίωσαν.

— Γάλλοι, ἐξηκολούθησαν ἐκ τοῦ ἀφανοῦς ὁ Γέρβας, σὺς δὲν ἤξεύρετε ἀπ' αὐτοῦ. Ἀνοίξτε τὸ δουλιανὸν δωμάτιον καὶ φρονιάξτε.

— Νομίζομεν δὲ δὲν πρέπει νὰ τὸ κίνομεν.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν πειράζει, δὲν θὰ διαπραξέτε κανέν σφάλμα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Γαλιμὰ ἐπέστρεψε.

— Δεσποινίς, πηγαίνετε, σὺς παρακαλοῦμεν, νὰ φρονιάξετε τὸν Σουλτάνον.

Ἡ κόρη ὑπέκυψε, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν, ἀλλ' οὐδὲνα εἶδε. Μία φωνὴ ἐκπλήξεως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ χεῖρα της. Ὁ Μουράτ εἶχεν ἐμφανισθῆ. Ἐν παράθυρον τοῦ δωματίου ἦτο ἀνοικτὸν καὶ ἐν χονδρὸν σχοινίον ἐξ αὐτοῦ ἐκρέματο.

Οἱ Γάλλοι ἔσπευσαν καὶ αὐτοὶ. Ὁ Γέρβας πᾶσι πάντα ἐνόησεν. Ἐντὸς δὲ δύο λεπτῶν ὅλοι οἱ ὑπηρέται τοῦ σεραγίου, ὅλοι οἱ σεματοφύλακες καὶ οἱ τουφεκτοῆδες εἶχον περὶ εἰς κίνησιν. Ἀνεξήτουν τὸν φουγάδα. Ὁ Γέρβας διημέθνε τὰς ἀνιχνεύσεις των.

Ἐξήτουν τὰ δωματία, τὰ κίσκια, τὸν κήπων, ἀλλ' οὐδὲ ἴχνος τοῦ φουγάδος ἀνεκάλυψαν.

Μετὰ τὴν κεφαλὴν χαμηλά ὁ Γέρβας παρουσιάσθη εἰς τὸν Χαμήτ· τί εἶπον οἱ δύο κανεῖς δὲν ἐμαθεῖ μόνον φωναὶ ἄγρια ἠκούσθησαν καὶ λυγμοί.

Ἐκ τῆς φωνῆς τοῦ τρελλοῦ Σουλτάνου, ὁ ἡγῆς κατελήφθη ὑπὸ φόβου.

ιστ'. Εἰς ἀναζήτησιν τῶν ἀδαμάντιων.

— Γνωρίζετε τὴν ζωὴν μου, Γαλιμὰ, δὲν φοβούμαι λοιπὸν τίποτε, τὸ βλέπετε. Ἄν ὁ Ἄβδουλ Χαμήτ μ' ἐκδικήσῃ διὰ τὴν φυγὴν τοῦ Μουράτ, θὰ ἀπέθνησκον χάριν του. Αὐτὸ ἦτο καὶ ἡ θέλησις τοῦ πατρός μου.

Ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ νεῆς συνωμίλων καθήμενοι ἐπὶ ἐνὸς θρανίου κάτωθεν τῶν δένδρων. ἔχον συναντηθῆ τὴν προῖαν καὶ ἤρχισαν νὰ συνομιλῶσι περὶ τοῦ γεγονότος τῆς χθὲς καὶ χαρὸς νὰ γνωρίζῃ τὰ πῶς ὁ Ἰωάννης εἶχεν ἀσθανθῆ πρὸς τὴν Γαλιμὰν συμπαθεῖαν τὸσον ἀκαταπίκτων, ὥστε τῇ ἐνεπιστεῦθη τὸ μυστικὸν του.

Ἄβει τῷ ἔστεινε τὴν χεῖρα, εὐτυχῆς, διὰτι εἶχεν εἰς τὸν Γάλλον αὐτὸν ἐν ἄλλο θῆμα τῆς φοβερῆς τραγωδίας. Ὁ Ἰωάννης ἔσφιξε τὰς χεῖρας τῆς Γαλιμὰ εἰς τὰς ἰδικὰς του καὶ ἔμενον ἀφρονος...

Εἰς τὸν ἄρθρον τῶν φύλλον, τὸν ψευθρον τῶν ὑδάτων, ἐνόμιζον οἱ δύο νεῆς ὅτι ἦσαν προσημνίας νῆας ἀγνωστικῶν λέξεων, τῶν ὁποίων ἡ ἀρμονία τοῖς ἔβλεπεν. Αἱ λέξεις αὗται, τῶν ὁποίων ἡ ἐννοια τοῖς ἦτο ἀγνωστος, τοῖς ἔφερε τὸ ἐρῶθημα εἰς τὰς παροῖας καὶ τὴν ἀστραπὴν εἰς τὰ μάτια.

Μία ἀνεκπεραστος τρυφερότης ἀνεπέδη ἐκ τῆς καρδίας των ὡς πηδᾶς ὕδατος, μία τρυφερότης τὸσον

λοχαυρά, ὥστε τοῖς ἔκινον νὰ λημονοῦσι τὴν δυστυχίαν των.

Ὁ ἔως ἀποσβόνη τὴν ἀνάμνησιν τῆς δυστυχίας καὶ ταπτοχρόνως ἐξιδανικεῖται τὴν συμφορὰν ἡ Γαλιμὰ καὶ ὁ Ἰωάννης μὲ τὰς χεῖρας συμπλεγμένας ἐνόμιζον ὅτι κατεῖχον τὴν εὐτυχίαν τῶν θεῶν. Αἴφνης ἀνεπήδησαν. Ὁ Μαλαρίας ἐνεφανίσθη πρὸ αὐτῶν.

— Λοκόν, ἤρωτησεν ὁ Ρενώ, διατί σ' ἐφώνησεν ὁ Χαμήτ;

— Διὰ νὰ μοῦ ἐμιλήσῃ διὰ τὴν φυγὴν τοῦ Μουράτ. Εἶμαι θῆμα τοῦ ἐαυτοῦ μου, ὁ σουλτάνος ἐξέλαβεν ὡς σοβαρὰ τὰ πειράματά μας καὶ ἀπαιτεῖ νὰ εὐρωμεν τὰ ἴχνη τοῦ φουγάδος καὶ μάλιστα ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν, εἰ δὲ μή...

— Εἰ δὲ μή...

— Θὰ δοκιμάσωμεν τὴν γλακίαν θωπεῖαν τῆς σπάτης εἰς τὸν τραχήλον μας.

— Ὡ! ἐφώνησεν ἡ Γαλιμὰ τὸ αἷμα τοῦ Μουράτ εἶναι τὸσον λεπτὸν κατηραμένον, ὥστε νὰ σκορπίζῃ τὴν δυστυχίαν εἰς ὅλους τοὺς ἀφροισμένους του.

— Ἄς μὴ χανόμεθα εἰς λυρισμούς, δικοφεν ὁ Μαλαρίας, ἀλλ' ἄς σκεφθῶμεν πῶς θὰ ἐξέλθωμεν ἀπὸ τὴν στενόχωρον θέσιν μας.

— Τί πρέπει νὰ κάνομεν;

— Ἄς σκεφθῶμεν μεθοδικῶς δεσποινίς Γαλιμὰ, δόνασθε νὰ μᾶς βοηθήσετε!

— Ἐγώ, ἐμφύρτισεν ἡ νεῆς, θὰ εἶδον τὴν ζωὴν μου διὰ νὰ σώσω τὴν ἰδικὴν σας καὶ ἐνῶ ἔλαγε ταῦτα προσήλωσε τὰ βλέμματά της εἰς τὸν Ρενώ, ἀλλὰ, ἐπανελάβεν: εἶμαι τὸσον ἀνίσχυρος...

— Ὡ! δὲν ζητοῦμεν ἀπὸ σᾶς νὰ πολεμήσετε, δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ Μαλαρίας.

— Τί λοιπὸν;

— Νὰ συγκεντρώσετε τὰς ἀμνηστικὰς σας. Σὺς ἐπιλησάσατε τὸν Μουράτ.

— Ναί, μόλις εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν.

— Δὲν ἄρκει, ἐν ταῦταις ἡ παρουσία σας τῷ ἐφαίνεται εὐχάριστος. Δὲν σᾶς ὀμίλησέ ποτε περὶ φυγῆς.

— Μάλιστα. Μίαν φοράν μοῦ εἶπεν: «Ἄν ἤθελον, ἠδυνάμην τωρὶ νὰ εἶμαι ἐλευθέρως, ἀλλὰ προετοιμασοῦ τὴν φυλακὴν διὰ νὰ κερδίσω τὸν φαιτοπύρανον τοῦ μαρτυρίου».

— Πῶς ἠδύνατο νὰ κερδίσῃ τὴν ἐλευθερίαν;

— Δὲν γνωρίζω, ἀπήντησε μὲ λιανὴ ἡ Γαλιμὰ. — Τέλος ἐν σημείον ἀπεκαλύφθη, ἐπίσχει μέσον νὰ ἐξέλθῃ τις τοῦ Τουραγάν. Πρέπει νὰ τὸν ἀναζητήσωμεν καὶ νὰ τὸ ἀντιφωμεν.

Ἡ Γαλιμὰ ἀνέλαβε νὰ ἐρωτήσῃ τὰς καθίνας, ὁ Ρενώ θὰ περιήρχετο τὴν φυλακὴν τοῦ Μουράτ καὶ θὰ προσπαθεῖ ν' ἀνακαλύψῃ τίποτε ἀπὸ τοὺς ἐπιτηρῆτας.

Καὶ οἱ τρεῖς λοιπὸν ἐχωρίσθησαν. Ὅταν ὁ Μαλαρίας ἔμενε μόνος, ἐσκέφθη:

— Ὁ χαρτὴς ποῦ ἤγγρασα στὸ Παρίσι σημεῖον εἶναι ὑπόνομον ὑπὸ τὸ δωματίον τοῦ Μουράτ ἔως τὸν Τοπχανέ· ἐξάπαντος ἀπὸ ἐκεῖ θὰ ἐφυγεν ὁ

Μουράτ, ἀλλὰ πρέπει ν' ἀνοιχθῶσιν ὁποσδήποτε αἱ θύραι τοῦ ἱπποπόμου. Ποῖος θὰ φέρῃ τὸ κλεῖδι; ποῖος θὰ ὀδηγήσῃ τὸ πλοῖαριον; Μοῦ χρειάζεται κάποιος συνένοχος ἀλλὰ ποῦ θὰ τὸν εἶρω;

Ἐνῶ ἐσκέπτετο ταῦτα, προσέβη μία χεῖρα νὰ σπριζέται ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ μία φωνὴ νὰ τοῦ λέγῃ:

— Ἐξήγησε νεῆς συνένοιεν ἀπὸ τὸν Μουράτ. Ἄν θέλῃς, θὰ σὲ κάμω νὰ ἐξέλθῃς ἀπὸ τὸ ἀνάκτορον αὐτὸ διὰ τοῦ ἰδίου δρόμου, διὰ τοῦ ὁποίου καὶ ἐκεῖνος ἐφυγεν.

Ὁ Μαλαρίας παρετήρησεν ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τῷ ὀμίλει. Ἦτο ὁ τουφεκτῆς Ἄσοάρ.

— Ὡ! αἰ! ἓνας σπιόνος τοῦ Χαμήτ. Ὁ Ἄσοάρ ἐμαθίσατο.

— Καμμά φορά τὸ πρόβατον κρύπτεται ἐπὶ τὸ δόγμα τοῦ λύκου.

— Ἀπόδειξέ το.

— Ἴδοῦ, κατὰστρεψέ το σὺ ὁ ἴδιος.

Ὁ Μαλαρίας ἐξέβαλλε σχεδὸν κραυγὴν· ὁ συνομιλητῆς του τῷ ἔδωσεν ἐν χαρτίον συνεπτυγμένον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνεγνώριζε τὸν γραμμικὸν χαρακτήρα του.

— Ἡ ἀπόδειξις αὕτη ἄρκει. Μοῦ ὑπεσχέθης, διὰ θὰ μὲ ὀδηγήσῃς εἰς τὸν Σουλτάν Μουράτ.

— Μάλιστα, διὰ τῆς ἰδίας ὁδοῦ.

— Δι' ἐκεῖνης, ἡ ὁποία ἀνοίγεται ἀπὸ τὸ δωματίον του;

Ὁ Ἄσοάρ ἀνεπήδησεν.

— Ἀλλὰ πῶς τὰ γνωρίζεις;

Ὁ Ἀλκιβιάδης ὑψωσε τοὺς ὤμους.

— Τί σ' ἐνδιαφέρει; τὸ εἰξεύρω. Καὶ διὰ τόνου προστατευτικῶν:

— Ἦκουσες νὰ λέγουν διὰ τὴν δυνάμιν μου τὴν ἐπιστημονικὴν. Παραδέξου λοιπὸν διὰ περίπλοκον ὑπολογισμοῦ μὲ ὀδηγήσῃς εἰς τὴν ἀλήθειαν αὕτην.

Κατὰ βαθὸς κάθε Ἀνατολίτης εἶναι δυσειδαίμων. Ὁ Ἄσοάρ δὲν ἠδύνατο νὰ εἶναι ὀλιγώτερον, καὶ ὑπεκλίθη πρὸ τοῦ μάγου.

— Καὶ ποτε θὰ ἀναχωρήσωμεν; ἤρωτησεν ὁ Μαλαρίας.

— Ἀπόψε.

— Εἶναι προτιμότερον νὰ ταξιδεύωμεν τὴν νύκτα εἰς τὸ σκότος θὰ ἐμπορέσῃ τὸ καιρὶ νὰ πλησιάσῃ τὸν Τοπχανέ.

Ὁ Ἄσοάρ ἀνεπήδησε.

— Τίποτε λοιπὸν δὲν σοῦ εἶναι ἀγνωστον! ἀνεφώνησεν.

Ὁ Μαλαρίας διετήρησε τὸ σοβαρὸν ὄφρος του.

— Τίποτε δὲν ἀγνοῶ, εἰξεύρω μάλιστα νὰ ἐσχυρίζομαι τοὺς διαλογισμοὺς ἐκάστου... Εἰς τὴν ἰδικὴν σου κεφαλὴν ἀναγνώσκω τὴν «προδοσίαν».

Ὁ τουφεκτῆς ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν, ἔλαβε τὰς χεῖρας τοῦ Γάλλου, τὰς ἔθεσεν ἐπ' αὐτῆς εἰς σημεῖον ὑποταγῆς καὶ εἶπεν:

— Ὅχι, σοφὴ μου νεῆ, ἡ προδοσία ἀπέθανεν!

Καὶ διηγήθη κατόπιν εἰς τὸν Μαλαρίαν τὴν ἱστορίαν του καὶ τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον διεδραματίετο μῆσα εἰς τὸ ἀνάκτορον ἐκεῖνο καὶ κατέληξεν εἰς τὸν τρόπον τῆς φυγῆς τοῦ Μουράτ, πῶς τὸν ἔπεισε προσωρινῶς νὰ καταλίπῃ τὸ Τουραγάν χάριν τῆς σωτηρίας τῶν νεανίδων ἐκεῖνων. Ἡ διηγησις αὕτη ἀπεκαλύφεν εἰς τὸν Μαλαρίαν τὴν μυστηριώδη ἱστορίαν τῶν ἐπιταγῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐμεῖν ἀρκετὰ σκεπτικὸς. Ἐξ ὅλης τῆς διηγησεως τοῦ Ἄσοάρ δύο τινὰ συνεπέρινε: πρῶτον, ὅτι ὁ Μαλούτι ἐκωφθαλμία τὸ περιδέραιον, καὶ δεύτερον, ὅτι ὁ Μουράτ, ὡς εἶπε καὶ εἰς τὴν Γαλιμὰ, δὲν ἠθέλε μὲ κανένα τρόπον νὰ φύγῃ ὀριστικῶς. Ὡστε, ἀπ' ἐνός μὲν κίνδυνος νὰ ὑπάγῃ τις διὰ νὰ εὕρῃ τὸν Μουράτ, ἐκεῖ ὅπου ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν ἐπιταγῶν, ἀνωφλὲς δ' ἐξ ἄλλου νὰ ἐπιχερήσῃ τις τι παρὰ τῷ Μουράτ προτοῦ μεταλλάξῃ τὴν ἐπίμονον ἰδέαν του. (ἀκολουθεῖ) 3

ὈΨ' ὈΨΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Ἰδρυθεῖσα τῶν Ἀθηνῶν τοῦ 1810.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΕΤΗΣΙΑΣ

ἰα τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν 122. τετῶν) Γρ. 25.—
* τὸ ἐξωτερικόν * * * * Φρ. 8.—

* Ἐξαίρησι τὰ ἡμισυ.

20 Παρ.—ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ—Παρ. 20

Τὸ 'Ἀπ' ὈΨα, ἐκτελεῖται ἑβδομαδιαίως εἰς
ΔΕΚΑ ΧΙΛΙΑΔΑΣ ἀντίτυπα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΤΙΖΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΜΠΤΟΠΑΖΑΡΟΝ, ΣΑΛΤΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΙ ΟΡΟΙ ΤΗΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ

- 1.—Οὐδεμία αἰτιολογία ἐγγυμῆς γίνεται δεκτὴ ἂν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ ἀντιτύπου.
- 2.—Τὸ τίμημα ἐμβάλλεται ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ διὰ ταχυδρομ. ἐπιταγῆς (mandat postal), ἢ τραπεζαϊκῆς ἐπιταγῆς, ἢ διὰ τραπεζικῶν γραμμ. α. τοσῆμων ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς.
- 3.—Αἱ ἀποδείξεις φέρουσι τὴν ἰστογραφίαν τοῦ διευθυντοῦ καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου.
- 4.—ὈΨα αἱ διαφημίσεις προκληρόντο.
- 5.—Τὰ ἀποστελλόμενα πρέπει νὰ εἶναι ἐντυπώγραφα. Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.
- 6.—Αἱ ἐγγραφαὶ ἀρχονται ἀφ' ἐκείτης ἐξιμηνίας.
- 7.—Διὰ πᾶσαν ἀλλαγὴν διευθύνσεως δεῖν ν' ἀποστέλληται 1 γρόσιον.

Ἡ ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ

(Μῦθος)

ΚΑΛΕΠΠΗΣ περιπλανώμενός ποτε εἰς τι δάσος διὰ τὰ εὐρηθῆναι, ἔπειτα ἀίφνης εἰς βράθυρον, τοῦ ὁποῖου τὸ στόμιον, σκεπασμένον ἀπὸ λαμπρὰ στρώματα χόρτων, δὲν εἶχεν ἴδῃ. Ἐκπλαγεὶς ἀπὸ τὴν πιδῶσιν, δὲν παρετήρησε καὶ ἀρχὴς εἰς ποῖαν συνοδείαν ἢ τύχῃ τὸν ἔβρισκεν. Ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγου, περιφέρων τοὺς οφθαλμοὺς τρυγῶρα του, παρετήρησε μὲ τρόμον λέοντα, πῆθηκον καὶ ὄφιν, περῆνους πρὸ αὐτοῦ εἰς τὴν ἰδίαν παγίδα.

— Δυστυχία! ἔλεγεν ἐν ἑαυτῷ ὁ κλέπτης τρέμων· τί θὰ γίνω; Ἐάν σωθῆμαι, τὰ ἀγρία θηρία θὰ μὲ κάμουν ὠραῖον πικρῆνιδιον καὶ θὰ διαμελίσουν ἡούχος τὸ σῶμά μου εἰς τρία μερίδια· ἐάν φωνάζω, ἢ φωνὴ μου θὰ τὰ ἐξέθισσιν καὶ θὰ τὰ κάμῃ ματωρῶδη.

Ἐν τούτοις παρετήρησαν δι' οἱ σύντροφοι τῆς δυστυχίας δὲν ἦσαν ὀλιγώτερον φοβισμένοι ἀπὸ

αὐτόν. Ἀνέλαβε λοιπὸν ὀλίγον θάρος καὶ μὲ μεγάλην φωνὴν ἐπεκαλεῖτο βοήθειαν.

Ἐπιτυχῶς δὲ αὐτὸν ὀδοιπόρος τις διέββαιεν ἐκιδὸν ἦτο ἄνθρωπος συμπαθητικὸς ἔαπτευσεν πρὸς τὰς ἀκλιπτικὰς φωνὰς τοῦ φυλακισμένου καὶ ἔβρισκε τὸ σχοινίον εἰς τὸ βράθυρον. Ἀλλ' ὁποῖα ἐπήρξεν ἢ ἐκκληξίς του, διαν' ἀντὶ ἀνθρώπου εἶδε πῆθηκον πηδῶνια ελαφρῶς ἐπὶ τῆς γῆς! Τὸ κύνθητον ζῶον εἶχεν ὑψάσει τὸ σχοινίον ὃ κλέπτης ἐξακυλωθεὶ τὰ φωνάζει.

— Μὴ λυπηθῆσαι, δάδι μὲ ἐλευθερώσεις, εἶπεν ὁ πῆθηκος εἰς τὸν ὀδοιπόρον, ἴσως θὰ σοῦ γίνω ὠφέλιμος.

Καὶ ἔβρισκε χορεύων ἐν τῷ μέσῳ τῶν δένδρων τοῦ δάσους. Τὸ σχοινίον κατέβη καὶ ἐκ δειπύρου.

— ὦ! ὦ! εἶπεν ὁ ὀδοιπόρος, σῶσάν αὐτὸ, πόσον βαρὺ φορτίον! ἢ δυνάμεις μου μόλις ἀντίχει.

Ἀγῶν ταῦτα, παρετήρησε τὴν χεῖρην καὶ τοὺς ὄνυχας τοῦ λέοντος, ὅστις πηδῶν λέγει πρὸς αὐτόν:

— Ἐὐχαριστοῦ, γενναῖέ μου εὐνογέτα, δὲν θὰ μετανοήσῃς, δάδι μὲ ἐξηγγέτησας.

Ὁ λέων ἀπεμακρύνθη καὶ ἀρῆσε τὸν ἄνθρωπον εἰς φρίκην καὶ θαυμασμόν· ὁ ὀδοιπόρος ἤμας ἔβρισκε καὶ ἐκ τρίτου τὸ σχοινίον, καὶ πόρρωτα παμυγέθησε ὅπως περιτυλίσσεται εἰς αὐτὸ καὶ ἀναβαίνει ζωηρῶς εἰς τὸ χεῖλος.

— Τύχῃ! ἐφάναξεν ὁ ὀδοιπόρος ἐκείσεκαυτοῦ, ὅλα τὰ τέρατα τοῦ Ἄδου ἦσαν κρυμμένα εἰς ταῦτο τὸ βράθυρον!

— Φίλε, τῷ ἀπεκρίθη ὁ ὄφις, ὁ κάκιστος εἶνε ἐκαίνος, ὅστις μένει, δηλ. ὁ ἄνθρωπος. Πιστεύσά με, ἄριστέ τον τὰ χεῖρῃ. Ἐάν τὸν σῶσῃς, θὰ φωνῇ ἀχάριστος· ἀλλ' ἐγὼ δὲν θὰ φωνῶ τοιοῦτος πρὸς τὸν ἐλευθερωτὴν μου.

Ὁ γενναῖος ὀδοιπόρος δὲν ἤκουσε τὰ φρόνιμον τοῦτο ζῶον τὸ σχοινίον κατέβη πάλιν καὶ ταύτην τὴν φορὰν ὁ κλέπτης ἀνέβη εἰς τὸ φῶς. Ἐπείσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἐλευθερωτοῦ του καὶ τῷ ὑπεσχέθη αἰωνίαν ἐγγνωμοσύνην. Ὁ ὀδοιπόρος ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, ἀφ' οὗ ἰσχυρώσει εἰς τοὺς ὄνυχους σάκκος ἀργυρίου, τὸν ὁποῖον ἔβρισκε εἰς τὴν πλησίον πόλιν. Μόλις ἔκαμιν 20—30 βήματα καὶ φωνή τις τρομερῶς προσβάλλει τὸ οὖς του:

— Ἡ τὰ χεῖρῃματα ἢ τὴν ζωὴν σου!

Στοῖφον καὶ ἀναγνώριζα μὲ φρίκην ἐκείνον, τὸν ὁποῖον πρὸ μικροῦ ἔσωσεν. Ἀποφασίζει νὰ ὑπερασπῆσθῃ, ἀλλ' ὁ ἀχάριστος τὸν ῥίπτει κάτω, τὸν ἀπογυμνώνει καὶ τὸν δένει γυμνὸν καὶ αἰματωμένον εἰς τὴν ρίζαν ἐντὸς δένδρου, μὲ τὸ αὐτὸ σχοινίον, τὸ ὁποῖον τὸν εἶχεν ἀναβῆσαι ἀπὸ τὸ βράθυρον.

Ἡ λύπη καὶ ἡ ἀγανάκτησις ἐμποδίζουν πολλὸν καιρὸν τὸν δυστυχῆ τὰ ἐκφραζήσῃ βοήθειαν. Τέλος ἐκβάλλει φωνὴν διαπεραστικὴν. Πάραυτα ὁ πῆθηκος ἀπεύδει διὰ πηδημάτων, λήπει μὲ τοὺς ὀδόντας τὰ δεσμά, τὰ ὁποῖα

ἐσφίγγον τοὺς βραχίονας καὶ τοὺς πόδας τοῦ εὐεργέτου του, καὶ ἐπιστηρίζων αὐτὸν μὲ ἄλας τὰς δυνάμεις του τὸν ὀδηγεῖ εἰς σπήλαιον γαιωνικόν· διε δὲ τὸν εἶδε καθήμενον καὶ ὀλιγον ἤουγον:

— ὦ ἐλευθερωτά μου, τῷ εἶπε αὐτοῦ τῶν ἀπὸ χαρὰν πέριξ αὐτοῦ, βλέπεις δι' ἐφύλαξαι τὸν λόγον μου

— Φίλε μου, τῷ ἀπεκρίθη ὁ ὀδοιπόρος, μὲ ἔσωσες· ἀλλ' αἰσθάνομαι δι' θὰ ἀποθάναι ἀπὸ τὴν πληγὴν μου.

— Ὅχι, λέγει αἰφνης ὁ ὄφις ἐξελθὼν ἀπὸ ἀπὴν τινα εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ σπηλαίου, δὲν θὰ ἀποθάνῃς· σὲ προσφέρω χόρτον τι, τὸ ὁποῖον θὰ σὲ θεραπεύσῃ ἀμέσως.

— Γενναῖον ζῶον, ἐπέλαθεν ὁ πληγωμένος, καὶ σὺ ἐπίσης ἐφύλαξες τὸν λόγον σου· Ἀλλ' εἶμαι πολὺ ἀδύνατος, πῶς θὰ δυνηθῶ νὰ φθάσω εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δάσους;

— θὰ σὲ φορτωθῶ εἰς τὴν ράξιν μου, εἶπε φωνῆ τις ἀγρία, ἢ ὁποῖα προσεπάθει νὰ φωνῆ γλωκκία.

Ἦτο ἢ τοῦ λέοντος, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου ὤρμησεν εἰς τὸ σπήλαιον.

— Ἴδού, ἐξηκολούθησε τὸ εὐγενὲς ζῶον, ῥίπτων εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὀδοιπόρου σάκκον ἀργυρίου· Ἴδού ὁ θησαυρὸς, τὸν ὁποῖον ἔλαβον ἀπὸ τὸν ἀχάριστον κλέπτην, ἀφαιρῶν τὴν ζωὴν του. Μειοχαρίσθου μὲ ὡς ἵππον ἕως εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δάσους καὶ θὰ ἐξοφλήσωμεν.

— Δέχομαι! εἶπεν ὁ ὀδοιπόρος συγκινημένος.

Ἔγρισε θεῖ! ποῖα ἢ δυνάμεις τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ εἰς αὐτὰ ἰά ὄντα τὰ ὁποῖα ἠθέλει τις πιστεύσει τόσον ὀλίγον ἐπιδεκτικὰ αὐτῆς! καὶ πόσον ὁ ἄθλιος, ὅστις ἐκπρόδωσε τὸν εὐεργέτην του, εἶναι κατώτερος τῶν ἀγριοτάτων ζῴων! Ἡ ἀχαριστία εἶναι τὸ αἴσχος τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐν Ἄνω Ἀμοφ.

ΚΟΣΜΗΣ Χ' ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντὴς τῶν Σχολῶν.

ΔΙΑ ΤΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ

Κάτοχος τίτλου τῆς γερμανικῆς, τῆς βουλγαρικῆς καὶ ἐν μέρει τῆς γαλλικῆς γλώσσης, ζητεῖ παρὰ τῆς διευθύνσεως ἑλληνικῆς ἐφημερίδος ἐν Τουρκίᾳ ἢ Ἐλλάδι θέσιν μεταφραστοῦ ἐκ τῶν ἀνωτέρω γλωσσῶν εἰς τὴν ἑλληνικὴν πολιτικῶν καὶ φιλοσοφικῶν ἀσθῶν ἢ εἰς τὴν τακτικῶν ἀνταποκριτοῦ ἐν Βουλγαρίᾳ.

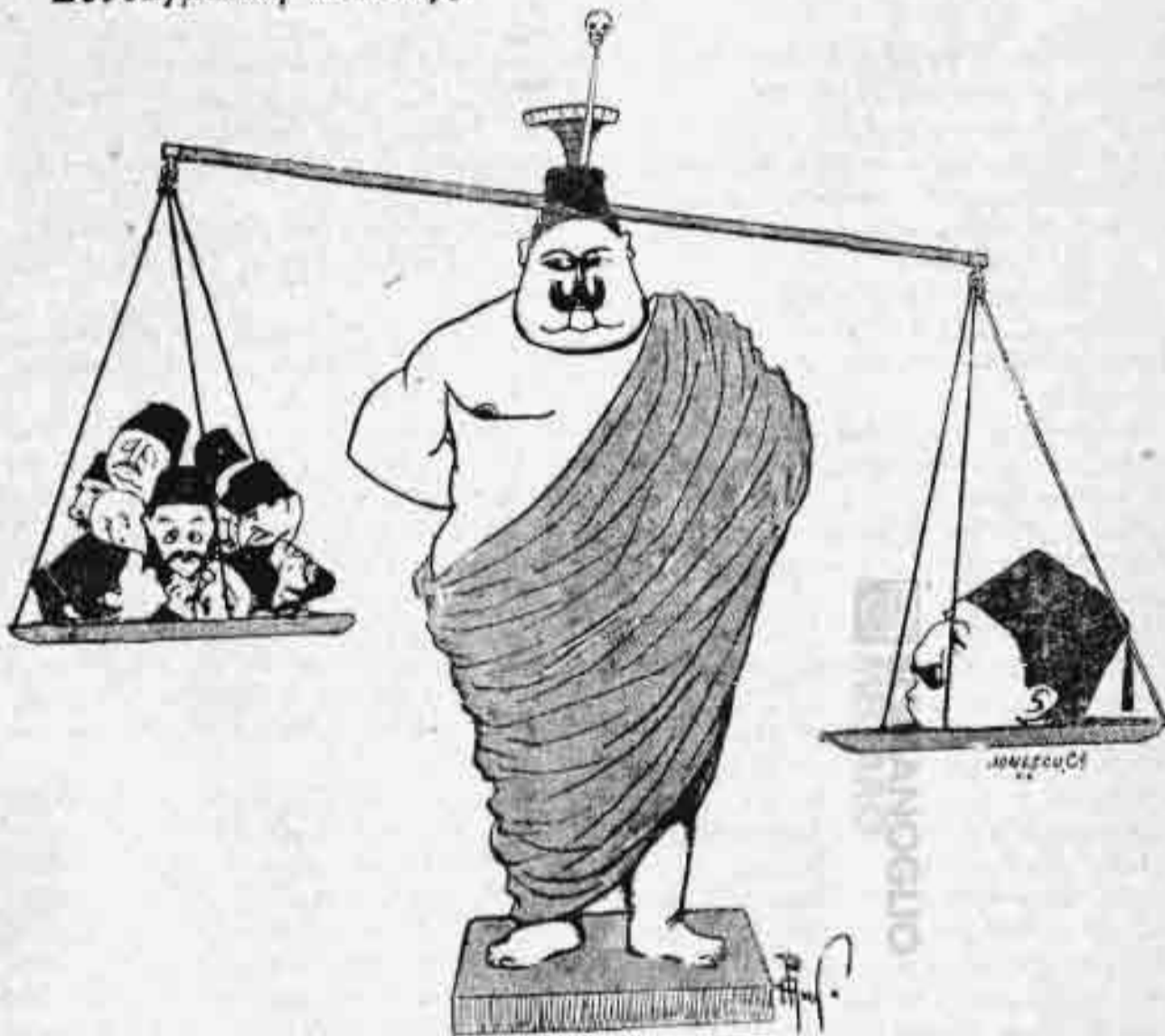
Συγκεκριμένη γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων μας. Galata, Panchembé Bazar, Saltani Han, No 16, Cont. ple

ΔΕΛΤΙΟΝ

παύσων δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὴς Δελοῖς τῶν ἐν τῷ 34ῳ φύλλῳ δημοτικῶν μέτρων αἰνεγμάτων.

Συνταγματική Πλάστιγξ.

Οί Περσίδαι. — Έναγωνίως τού: άρκεύει άπό της Ιθρήτιος τού Συντάγματος!

ΑΣΤΕΙΑ

Μία έπιτροπή της άμύνης έπισκέπτεται εν νεοπολείων, όπου άνακαλύπτει τεμάχια νεράτος βρώμιου.

— Καί έσκέπτετο νά πωλήση; αυτό τό κοίρα; εις τις πτελάτας σου;

— Όχι, κύριε, θά τό προσέφερον εις τό δημοκρατικόν τσοκομείον.

Μία νεόνυμφος, έπιθυμώσι νά δείξη τό πρωτερίσμα της οικογενροσύνης της εις τόν σύζυγόν της.

— Μαρία, Μαρία, λέγει, φέρου μου τό αιπούδι διά νά πλύνω τες σιλάνι.

Μετά έν μνηστήρον:

Έξείνη: Καί μένε Γιάγκο, ήθελν νά είχες φέρη τόν φρζμιόν Ιταπιτόν,άί άπολοι δέν άπιστοθάρουν πρό σόθενός κινδύνου καί ήσαν πολύ σιφωκάνοντι.

Έπίτης: Νίγκως δέν είμαι ήρωε,άγάπη μου, ιαπό σί πρώω ζωής πρώτω καί ήτω μισθόν τρεις λίων τον μήνι.

'Επί τη διωνέει Δημόρχου και πριδρον των δημορχιατων περιβ υλω.

ΜΙΑ ΤΟΥΣ ΜΗΧΑΝΟΥΡΓΟΥΣ

Θέλιτε μοντέλ-... (Advertisement text for mechanical models)

— Ανήσουν με, ή καρδιά μου είναι θορυμωμένη, μου έρχεται νά κλάψω. — Τά βλέπω πού είσαι για κλάμματα.

ΜΟΝΟΝ
ΕΙΣ ΤΟ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΞΕΡΑΔΟΧΕΙΟΝ
⇒ ΟΛΥΜΠΟΣ ←
ΠΕΡΑΝ ΤΕΠΕ ΜΠΑΣΗ
Έναντι της Αγίας Παναγίας.
εβρίσκει άνετην καθαριότητα,
ύπηρεσίαν άνεκλήπτου
και τιμάς συγκραταβατικάς.
Όσοι φθάνετε εις την Κωνσταντινούπολιν
νά καταλύσετε εις τόν «ΟΛΥΜΠΟΝ».
Διευθυντής: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΕΛΙΑΣ

— Λίγω ξεμονάκι,
"Όχι, ήχαριστώ, δ μεζέ μου είναι αρκετά δευκτικάς.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ